

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 12-13 1/7

1978

6. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr.2

AKSJONENE I GRAFISK

"Det går et spøkelse gjennom Europa" med disse ordene innledet Marx og Engels det kommunistiske manifest for 160 år siden.

Kommunismen var for borgerskapet et spøkelse. Og intet despoti kunne skremme borgerskapet på langt nær så mye som dette spøkelsen. Årsakene til denne redsel var selvsagt ikke kommunismen, men oppøying av privateiendomme og profittens alene. Grunnen lå mye mer i borgerskapets innsyn den nære sammenheng mellom kommunismen og arbeiderklassen.

Arbeiderklassen utgjorde muligheten for at kommunismen kunne bli virkelighet. Og dette gjorde kommunismen til en langt mer reell trussel.

Kommunismen var både realitet og spøkelse. Sammenhengen mellom arbeider-

klassen og kommunismen var nær for borgerskapet. Borgerskapets nerver kom lett i ulage. Og man betraktet arbeidernes kamp for bedre lønn og sosiale kår med gru og forferdelse - selv om de gikk innenfor rammen av kapitalismen, var de en påminnelse om spøkelse og realitet.

Nå har det rent mye vann i havet siden 1848, men såvel spøkelse som kapitalismen har bestått, uten at grunnleggende forandringer har skjedd.

Vå tids fremste norske representant for borgerskapet, statsminister Oddvar Nordli, klargjorde på siste pressekonferanse at han hadde mye til felles med forrige århundres borgelige ledere da han erklærte at han "Så med gru og forferdelse på den økonomiske utviklingen i vårt land om disse kravene (fra arbeiderne i VG og Aftenposten) skulle danne møste

for inntektsutviklingen."

Nå har ingen vanskeligheter med å forstå herr Nordlis bekymringer. Han er en mann som føler dypt ansvar for det kapitalistiske system han leder. Og i disse krisetider hvor kapitalistene så absolutt har behov for å tyne enda mer merverdi ut av arbeiderne kan et slikt lønnskrav på 2 kr. mer i timen samt krav om en uke mer ferie og 150% overtidsats være problematisk. Her som alltid ellers blir det snakk om arbeidernes behov mot borgerskapets behov dvs. mot det kapitalistiske system.

Aksjonene på Aftenposten/VG kan på ingen måte sees isolert, disse klubbenes forhandlingsresultater er i stor grad retningsgivende for andre grafiske be-
rifter, og lønnsstilleggene i det grafiske fag er igjen, ofte retningsgivende for andre bransjer. Sammen med forhand-

ANGÅENDE ÅRETS SOMMERLEIR

På grunn av vanskeligheter med å få tak i egnet sted for årets sommerleir, ser vi oss dessverre nødt til å forandre (noe) på arrangementet. Leiren vil ikke bli arrangert over fem dager, fra 18-22 august, som tidligere planlagt. Den vil nå bli avviklet som et helgeseminar lørdag 18. og søndag 19. august.

Innledningen og diskusjonen vil dreie seg om den proletariske internasjonalsismen. Noe senere vil det bli avholdt et nytt helgeseminar om arbeiderklassens faglige linje under kapitalens krise.

Møtet begynner lørdag den 18. august kl. 13.00, på Tøyen Samfunnshus, store sal. Innkvartering vil kunne ordnes sentralt.

lignende resultatet som klubben på Allers har fått presset gjennom, utgjør dette en viktig brodd mot Arbeiderpartireg-

Forts. s. 4

ISRAEL 'TREKKER SEG UT'

Israel har som kjent på forhånd annonsert sin tilbaketrekking fra libanesiske territorium til den 13/6 og offisielt trakk de seg også ut denne datoen. Imidlertid hadde man på forhånd sørget for å bevæpne falangistsoldatene til Sa'ad Haddad med våpen tilstrekkelig til å holde kontrollen i de områdene Israel trakk seg ut av. Disse styrkene er helt avhengige av forsyninger fra Israel og trolig er de israelske "rådgivere" blitt igjen i området. Reelt sett er derfor fremdeles Sør-Libanon okkupert. Sjøl om falangistene har bare er på knapt 2 000 mann er de utstyrt med langt tyngre våpen enn FN-styrkene og kommando-gruppene i PLO.

FN-STYRKENES OPPGAVE

FN-styrkenes oppgave er i følge resolusjonen 425 å gjenopprette libanesiske suverenitet sør for Litani-elva. Sjefen for FN-styrkene den ghanesiske generel

Erskin, har uttalt at 425-resolusjonen strider mot Kairo-avtalen (avtalen tillate palestinske kommandogrupper å operere i Sør-Libanon). FN-styrkenes aktivitet har da også nesten utelukkende bestått i å hindre palestinske og libanesiske venstrekrefter i å trenge inn på israelsk okkupert territorium. Noen militær aktivitet retta mot Israel og deres fascistiske lakeier har overholde ikke forekommet.

Ellers har Erskin plumpa ut med at han godkjente falangistenes kontroll i sør siden den libanesiske regjeringa godtok denne. Denne uttalelsen hadde denne klovnen av en general kom net med uten at den libanesiske regjeringa hadde gitt så mye som en antydning om at den ville godta falangistenes kontroll i sør.

FN-styrkenes rolle til nå har altså heltida vært klart retta mot palestinerne og de libanesiske venstre-kreftene. Oppgava er av FN-styrkenes ledelse definert til å være overgiving av området til den

libanesiske hær og å forhindre palestinerne i å gjenopprette sine baser i Sør-Libanon. Når ledelsen av FN-styrkene uttaler seg slik om sine oppgaver er det sjølsagt grunn til å legge en viss vekt på det. En rekke "palesina-venner" i Norge gjør ikke det. Deres vanligste parole "mot" FN-styrkene lyder:

"Ingen FN-tropper mot PLO".

Denne parolen er sjølsagt helt latterlig på bakgrunn av FN-styrkenes opptreden fram til i dag og ledelsenes definisjon av FN-styrkenes framtidige oppgaver.

NEI TIL FN-TROPPER I SØR-LIBANON PLO'S SYN PÅ FN-TROPPENE

Innafor PLO finnes det forskjellige syn på FN-troppene. PFLP og Nei-fronten har uttalt at de anser at FN-troppene er retta mot den palestinske revolusjonen og har til hensikt å sikre Israels nordlige område for palestinske kommando-raid i framtid.

Forts. s. 6

PLO's militære sjef Zuhair Mohsen

Kina og 'Klassekampen': FULL STØTTE TIL DEN VESTLIGE IMPERIALISMENS FRAMSTØT I ZAIRE

3. - Verdensteorien er teoretisk avslørt av kommunister og progressive. Kritikken av den røde papirtiger får tyngde gjennom den historiske utvikling av den kinesiske utenrikspolitikens praksis. Den kinesiske utenrikspolitikk har gjennom sin politiske og materielle støtte til et av de mest politisk reaksjonære regimer i Afrika vist seg i sin siste konsekvens: Absolutt bakstreverskhet.

Som Mobutu selv formulerte det da Den kinesiske utenriksminister Huang Hua i

begynnelsen av juni besøkte Zaire: "I dårlige tider lærer man sine sanne venner å kjenne". Kina har gått aggressivt inn i kampen om den nyoppdelte verden som Lenin viste karakteriserte den imperialistiske epoke av kapitalismen. De herværende AKPere strever på sin side for å forsvare denne politikk. Opprøret i Zaire, anført av den "Kongolesiske nasjonale frigjøringsfronten" FLNC, og den derpå følgende invasjon av belgiske, franske, marokkanske senegalesiske for å redde Mobutus regime, var foranledningen til

Kinas utviklede vennskap med fascistiske Mobutu. Her gjaldt det om å få kastet seg på for å både få et innpass i Afrika og samtidig tilføye det Kina anser som Sovjet et tilbakeslag.

Når Kina nå søker allianse med og støtter opp om de mest tilbakeleggende og reaksjonære regimer, viser det te tilbake på den desperasjon som må bli en kommende imperialistisk stormakt til del som står fullstendig uten innflytelsessfærer fra før. I forhold til Sovjet har Kina kommet for sent.

Sovjet har kunnet spille på rene hender overfor den gamle kolonialistiske tradisjon, og dessuten på et marxistisk ordspill. Dette har lettet inntrengning i de tradisjonelle vestligdominerte innflytelsessfærer. Overfor den stigende imperialistiske stormakt Sovjet må Kina alliere seg med den vestlige imperialismens, med USA i spissen, bestrebelse på å beholde sin posisjon. Gevinsten er i forate omgang deltakelse i utflytelsen over disse områder.

Forts. s. 7

FRAM FOR ARBEIDERREVVY

Kommunistisk bevissthet står svakt i den norske arbeiderklassen. Sosialdemokratiet er på offensiven, og småborgerlige grupperinger har så godt som monopol på kulturelle og kulturpolitiske ytringer.

Den svake stillinga kommunistene står i - organisatorisk og politisk, er på mange måter bestemt av forhold kommunistene ikke sjøl har kontroll over. Kulturpolitisk sett kan en likevel ikke komme unna det faktum at mange kamerater har hatt en feilaktig forståelse for hva kulturproblemet gjelder.

Uten at vi her skal overdrive betydninga å gjenreise en kommunistisk kulturpolitikk, må det likevel sies at denne barnesykdommen på sin måte har bidratt til å svekke de muligheter kommunistene har hatt for å nå fram i arbeiderklassen.

Interessa for og diskusjonen rundt Arbeiderrevy, har imidlertid vist at dette er i ferd med å snu seg. Dessuten har redaktøren av Arbeiderrevy i Røde Fane nr. 4, 77 og nr. 1, 78 kommet med et programutkast for en kommunistisk kulturpolitikk som på en helt avgjørende måte konkretiserer vårt arbeid. Naturligvis vil det ta tid før denne vendingen gir seg uttrykk i kvalitative sprang framover på det organisatoriske og politiske område, men vi er allerede i ferd med å runde en milepel.

Vi spør redaktøren, Øystein Sjaastad hva denne konkretiseringa innebærer for Arbeiderrevy.

Ø.S.: Mange kommunister og progressive forbinder med kultur avsynging av internasjonale og opplesing av Brecht/Rudolf Nilsen på 1. mai. Dette er vel og bra, men blir for snevert og fører til stagnasjon. På det nåværende tidspunkt i den kommunistiske bevegelsen, er det dessuten en tendens til å holde seg til det allmenne, å ta avstand fra småborgerlig og borgerlig kultur på en utvendig måte. Dette er naturlig ut fra det nivået vi nå befinner oss på. Vår kritikk av småborgerlig og borgerlig kultur må bli sammenhengende og nærgående. Utgivelsen av Arbeiderrevy er nettopp et forsøk på å nå utover en allmenn kritikk av småborgerlig og borgerlig kultur.

drA: Hvilke erfaringer er gjort til nå? Ø.S.: Først og fremst har vi erfart at det er mulig å ta opp spørsmål innen politikk, litteratur, historie og andre områder på en annen måte enn det rent teoretiske artikler gjør, men den brutte kulturtradisjonen innen den kommunistiske bevegelse har skapt store problemer. Vi kan ikke gjenta det kommunister har gjort tidligere, eksempelvis skrive om "Østkanten" slik Rudolf Nilsen gjorde det, eller på annen måte late som om

sosialdemokratiet ikke har eksistert i 50 år. Arbeidere innen KA som har opplevd 30-åra, understreker dette.

ARBEIDERREVVY HITTEL

En rekke historiske artikler Arbeiderrevy har brakt, representerer en formidling av arbeiderklassens kamptradisjoner i Norge og viser at motsigelsene under kapitalismen ikke er vesentlig forandret. All revisjonisme vil påstå at forandringen skjer raskere og er mer vesentlig enn tilfellet er. Derfor har artikler som "Julussa og Austmarka", "I dag faller Sulitfelma" (begge i nr. 1, 77) og "Slaget ved Tängen bru" (nr. 2, 77) en avgjort betydning for kampen mot revisjonismen. Revisjonismen vil også gjerne overdrive betydningen av forskjellen i nasjonale forutsetninger og på den måten undergrave internasjonalismen. Detaljerte analyser av forholdene for klassekampen i andre imperialistiske land som artikkelen "Brøren Roth" (nr. 2, 77) er nødvendig for å tilbakevise det reaksjonære pratet om en "norsk sosialisme".

Forsvaret av internasjonalismen pålegger oss også å utbre forståelsen av kampen i den tredje verden mot imperialismen, og denne kampens særtrekk. Med "Kvinnene og revolusjonen i Eritrea" (nr. 1, 77) og "PFLP 10 år" (nr. 1, 77) har vi tatt de første stegene for å ivare-

ta denne oppgaven.

En annen type historiske artikler som "Den nasjonale sosialismen" (nr. 1, 77) slår rett inn i vår egen samtid og kaster et avslørende lys på bevegelser som foregår foran øynene på oss. I dette tilfellet fascismen i venstreforkledning.

Arbeidet med kulturkritikken i snevrere forsand har begynt å få en mer konkret form i artiklene "Svik, hvem svek" og "Chaplin" (begge i nr. 1, 78).

Vi vil oppfordre våre nåværende og framtidige bidragsytere og andre interesserte til å lese disse tingene i sammenheng, og lese dem ut fra de perspektiver som kommer til uttrykk i Ø.Sjaastads artikler om kommunistisk kulturpolitikk i Røde Fane.

Innleveringsfristen for bidrag til neste nummer er 5. oktober 1978.

Adressen er ARBEIDERREVVY, KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND, BOKS 2863 TØYEN, OSLO 6 - tlf. 37 63 60 - postgiro: 206 84 27.

De omtalte numrene av Arbeiderrevy og Røde Fane koster kr 10 pr. stk. (unntatt Arbeiderrevy nr. 2, 77 som er satt til kr 8) Betal forskuddsvis over postgiro og skriv på venstre slipp av innbetalingskortet hva bestillingen gjelder.

KLASSE MOT KLASSE I ÅRET SOM GIKK

Denne artikkelen var opprinnelig skrevet for 1. Mai-nummeret av den røde Arbeideren, men måtte utgå av plasshensyn. Vi bringer den nå i sommernummeret og markerer med det tradisjonen fra ifjor med å bringe en faglig artikkel som summerer opp arbeiderklassens viktigste kamperfaringer i det året som er gått.

Tariffoppgjøret og arbeidernes kampmuligheter

På vårparten ifjor bebudet LOs talsmenn tvil om den kombinerte oppgjørsformen ville kunne benyttes dersom "de borgerlige" vant hostens valg. Bak dette ligger den viktige innsikten at arbeiderklassen alltid best vil kunne knebles av organisasjoner og institusjoner utgått av arbeiderklassen selv.

Imidlertid var en viktig bakgrunn for slike uttalelser den sterke opposisjonen mot selve den kombinerte oppgjørsformen som lenge var diskutert innen enkelte forbund og som på LO-kongressen senere på året f.eks. resulterte i en mengde forslag fra foreninger og klubber i tråd med SV- og NKP-opposisjonens krav om "frie og forbundsvisse oppgjør."

Trass i denne opposisjonens relative styrke representerte den ikke noen egentlig trussel mot LO-ledelsen som da også uttalte at de kunne tenke seg forbundsvisse oppgjør "med en viss statlig samordning". At en likevel til slutt fikk et oppgjør etter 1976-modellen forhindrer ikke at disse uttalelsene i sin tid var tilstrekkelige til å ta brodden av den såkalte opposisjon.

Forbundene representerer ikke - og kan ikke representere - annet enn en mer desentralisert utgave av den administrasjon av kapitalen og kontroll over arbeiderne, som LO-apparatet som helhet representerer.

For Kommunistisk Arbeiderforbund var derfor linjen alltid - og gjennom hele dette året mens ulike oppgjørsmuligheter har vekslert - at tariffoppgjøret må avvises i praksis. Lokale krav kan sprenges rammene om tariffoppgjøret dersom de følges skikkelig opp - om nødvendig gjennom bruk av den ulovlige streikens metode.

Spesielle tariffavtaler

Utkastet til ny tariffavtale for ansatte i varehandelen ble på forvinteren gjenstand for omfattende interesse. Mens debatten blant de fagorganiserte selv etterhvert skjøv perspektivet med lørdagsfri i bakgrunnen og i stedet gikk inn på en legalisering av de rådende forhold med fri annenhver lørdag, kom lønnsforholdene etterhvert stadig mer i forgrunnen. Men på grunn av smidig manøvrering fra forbundsledelsen og usikkerhet med henblikk på å forberede en eventuell streik gjennom uformelle kontakter mellom de fagorganiserte, noe som skyldes at mangelen på faglig erfaring er sterk i denne bransjen, endte den massive motstanden likevel med at de organiserte aksepterte et skandaløst lønnstillegg. Riktignok ble det fra forbundet lovt lønnstillegg både "til våren" og mange år framover. Alene utviklingen i vårens tariffoppgjør har imidlertid vist tomheten i slike løfter.

Forts. s. 9

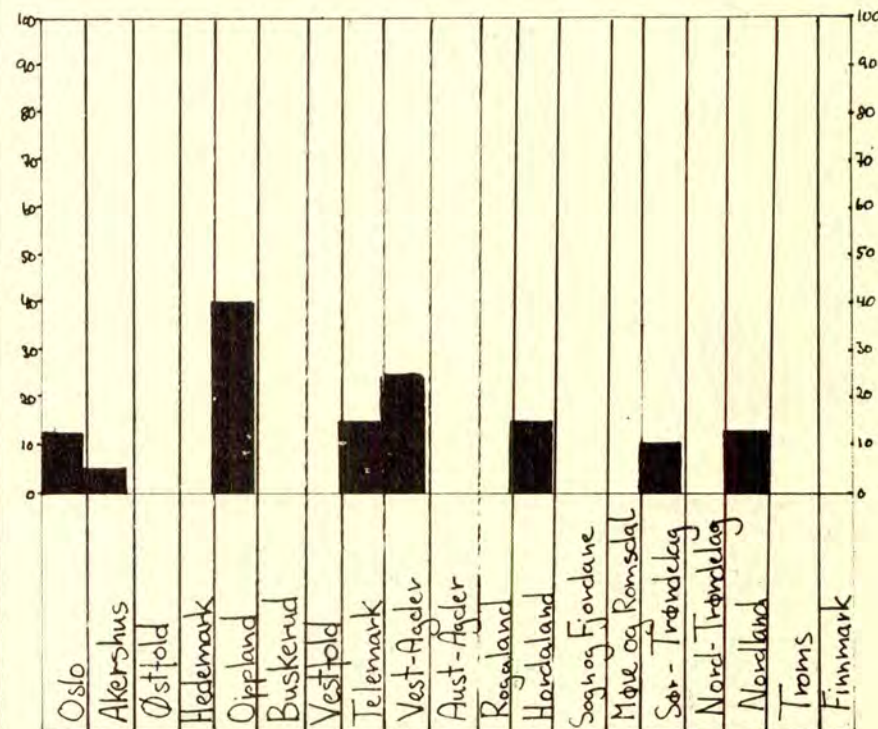
Abonnementskampanjen:

I enkelte fylker kan det registreres at abonnementskampanjen siden forrige nummer har vist noe framgang, men ser en på landet som helhet, kan en ikke se det helt store oppsvinget, til det er det for mange fylker som er blanke.

Siden forrige nummer har Vest-Agder økt fra 17% til 25%, Oslo fra 11,5% til 13% og Sør-Trøndelag fra 6% til 9%.

Det at det nå er sommer betyr på ingen måte at abonnementskampanjen går i dvale. Vi vil oppfordre våre abonnenter til å bruke dette dobbeltnummeret til å verve nye abonnenter i sommer. Dette nummeret skulle være vel egnet til formålet, da det gir et godt bilde av avisa og den politiske linje.

En spesiell oppfordring retter vi i denne forbindelse til abonnenter i de fylker hvor kampanjen ikke har registrert framgang. Det umiddelbare målet over sommerferien må være å vise at vi får abonnenter i alle landets fylker.

INNSTILTE ALBANIAREISER

Fra Vennskapssambandet Norge-Albania får den røde Arbeideren opplyst at det i år blir arrangert bare 2 Albaniaturer, ikke 5 som tidligere opplyst.

Disse vil finne sted 7. juli og 21. juli. Representanter fra Vennskapssambandet opplyser til drA at årsaken til at det bare blir to turer er tekniske problemer forårsaket av reisearrangøren.

Videre opplyste representanten at det er mindre tilslutning til turene i år enn før, både i Sverige og i Norge, mens påmeldingen fra Danmark har holdt seg konstant.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Redaktør:
Harald Berntsen
Trykk: Eget Kontor-offset.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 40.
Røde Fane pr. år - kr. 40.
- betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og
-RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 -
pr. år
Røde Fane kr. 50.- pr. år

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863
Tøyen, Oslo 6
Tlf. 37 63 60

BRUK DE LOKALE FORHANDLINGENE I KAMPEN MOT LØNNSNEDSLAGET

Typografene i Aftnposten og VG gjennomførte nylig aksjoner for høyere lønn i forbindelse med sine lokale forhandlinger. Lønnskravet etter signende på 80kr. i uka i tillegg til de 20 kr. som lønnsnemnda dikterte. Reaksjonen på dette fra de to "arbeiderlederne" i regjeringa og i LO var som ventet sterkt negativ. Statsminister Nordli så "med gru og forferdelse på utviklingen, dersom dette skulle bli generelt i norsk næringsliv". LO-formannen Tor Halvorsen "ville bli ytterst betenkt og engstelig for utviklingen framover om dette skulle danne mønster og ramme for alle".

Slik viste ledelsen i det sosialdemokratiske statspartiet og det statsintegreerte LO-apparatet nok en gang at det ikke er arbeidernes levekår som bekymrer dem, men kapitalistenes profitt. I ly av NAF's "steile holdning" har de i vår klart å lose i havn et statlig lønnsdiktat som betyr lønnsnedslag for store deler av arbeiderklassen og en tilsvarende økning av kapitalistenes profittandel. Ikke bare det - de har åpent uttalt nødvendigheten av et fortsatt lønnsnedslag i åra som kommer, for å redde profitten og selve det kapitalistiske utbyttersystemet gjennom den nye krisa.

Det eneste som kan velte sosialdemokratenes redningsaksjon for kapitalen er nettopp de lokale forhandlinger og lønnskrav, og - om nødvendig - lokale aksjoner. Derfor Nordlis og Halvorsens sterke reaksjon. Hele lønnsdiktatet vil sprekke om andre arbeidere følger typografenes eksempel.

Grunnen til at Nordli, Havorsen & co. nå er spesielt engstelige, er at de svært godt vet at misnøyen med lønnsdiktatet nå er tilstede i så godt som hele arbeiderklassen. Arbeiderne vil ikke finne seg i lønnsnedslaget og er på leting etter metoder til å sett det til side. Den eneste effektive metoden er nettopp lokale forhandlinger og utariffert lønnsglidning. Trass i en rekke forsøk og følere har den hellige tre-enighet i NAF, LO og staten dels ikke våget, og dels ikke klart å komme til enighet om virkemidler til å ta knekken på lønnsglidninga med. Lover mot lønnsglidning - også i form av et såkalt lavtlønnsfond - setter NAF seg foreløpig i mot, da den enkelte kapitalistiske bedrift ikke vil gi fra seg muligheten til å trekke til seg nødvendig arbeidskraft gjennom tilbud om høyere lønn, og selv ønsker de å disponere sitt overskudd. En tilsidesettelse av retten til lokale forhandlinger våget LO på sin side ikke å gå med på, av hensyn til å bevare den siste rest av tillit hos arbeiderne. Arbeiderpartiregjeringas mer langsiktige opplegg, som kommer til uttrykk i Kleppes tale om å svekke lønnsglidningen gjennom å "sanere" industrien og skape et mindre stramt arbeidsmarked (dvs. arbeidsløshet), tar det tid å få til å virke. For et parti som i over 40 år har hatt full sysselsetting som sitt hovedslagord, og med både velgere og medlemmer som særlig har trodd på og fortsatt tror fullt og fast på dette, kan et slikt åpent og tradisjonelt kapitalistisk virkemiddel ikke gjennomføres for brått.

På denne bakgrunn er de lokale forhandlingene fortsatt et mektig våpen i arbeidernes hender, og den lokale lønnsglidningen er fortsatt en konstant trussel mot lønnsnedslagspolitikken.

Men det er ikke bare rent økonomiske grunner til at kapitalen og dens sosialdemokratiske statsapparat ser med gru og engstelse på de lokale forhandlingene. Vel så viktig er den politiske siden, dvs. at DNA og LO på grunn av lokal aktivitet mister den politisk-organisatoriske kontrollen over arbeiderklassen, og at arbeiderne gjennom lokale kamper utvikler egne kampledelser, uavhengig av LO-apparatet og kontrollert av arbeiderne selv. Det dreier som om muligheten for at det utvikler seg en større bevegelse i arbeiderklassen som havner i direkte konflikt med det borgerlige statsapparatet og dets sosialdemokratiske forvaltere, og som dermed kan påskynde utviklinga av bevisstheten om det nødvendige i revolusjonær omstyrting av borgerstaten og i å erstatte den med proletariats diktatur.

Av alle disse grunnene satser kapitalens talsmenn innen arbeiderne "egne" rekke - dvs. først og fremst DNA og LO-ledelsen - nå ikke bare på en åpen avvisning av arbeiderne økende misnøye, ved å vise til nødvendigheten av å ofre for å redde "landet" gjennom krisa. De gjør også i høyeste grad bruk av taktikken med å komme misnøyen i møte og avlede den fra den eneste kanalen som fører fram for arbeiderne, de lokale forhandlingene og kampene. De to viktigste avledningsmanøvrene gjøres i spørsmålet om oppgjørsformene og i spørsmålet om lavtlønnsgruppene.

Når det for det første gjelder oppgjørsformen, forsøker deler av LO-apparatet å avlede og ufarliggjøre misnøyen ved å gjøre formen for oppgjør til hovedspørsmålet. Denne ene forbundsledelsen etter den andre har nå stått opp og slått på stortromma mot lønnsnemnda og den kombinerte oppgjørsformen. På denne måten forsøker de å gi inntrykk av at forbundsvise oppgjør ville gitt noe vesentlig annet og bedre resultat enn kombioppgjøret, og de forsøker å mobilisere all misnøye bak et krav om slike oppgjør "neste gang". Andre deler av LO-ledelsen - med støtte av DNA-ledelsen - stiller seg mer åpent til kombioppgjør nok en gang, og peker bl.a. ganske riktig på at også forbundsvise forhandlinger i dag ville ha endt i lønnsnemnda. Men dermed forsøker LO-apparatet å ta luven fra opposisjonen på grunnplanet, å bringe misnøyen og motsetningene inn under egen kontroll, og framfor alt avverge lokale aksjoner. I denne taktikken har de god hjelp av den faglige "opposisjonen" i SV, AKP og NKP, som gjør alt de kan for å fyre opp under "kravet" om forbundsvise oppgjør og "politiske" demonstrasjonsstreiker mot lønnsnemnda og dens kjennelse.

Den andre avledningsmanøveren går på lavtlønsspørsmålet. Tor Halvorsen har allerede bebudet en ny stor "debatt" om hvordan dette skal løses, og "solidaritenten" med de lavtlønte brukes som pressmiddel mot arbeidere som rei-

ser lokal kamp for lønnsglidning eller går med tanker om dette. - Hvis arbeiderne beslutsomt og effektivt skal kunne tilbakevise lønnsnedslaget gjennom lokale forhandlinger og kamper, er det tvingende nødvendig å ta et grundig oppgjør med dette hykleriske presset. I denne forbindelse er det en kjennsgjering at den kapitalistiske produksjonen lovmessig utvikler seg ujevnt fra bransje til bransje, og at dette like lovmessig kommer til uttrykk i ujevn lønnsnivå under det kapitalistiske systemet. Dette betyr samtidig at de høyest lønnede arbeiderne ikke er høyt lønnet på bekostning av de lavtlønte, men at det derimot er høyningen av deres lønnsnivå som også trekker de lavtlønte oppover. Hvis de høyest lønte arbeiderne skulle ha gitt avkall på videre lønnsøkning, f.eks. gjennom LOs såkalte lavtlønnsfond, ville dette derfor på lengre sikt også ha ført til stagnasjon for de lavtlønte. Dette var da også i virkeligheten hensikten med hele lavtlønnsfondet - ikke å hjelpe de lavtlønte, men å ta knekken på lønnsglidningen og dermed gjøre hele lønnsnedslagspolitikken effektiv i ly av hensynet til de lavtlønte (noe som temmelig åpent ble sagt av den kanskje ivrigste lavtlønnsfondaktivisten, Bekledningsformann og LO-sekretariatsmedlem, Finn Nilsen).

De forholdsvis høyt lønnede arbeiderne i bransjer som i dag kjører for fullt og går bedre enn noen gang - bl.a. i deler av den kjemiske storindustrien - har derfor ingen grunn til å føle moralske anfektelser med hensyn på de lavtlønte når det gjelder å kjøre en offensiv linje mot lønnsnedslaget i sine lokale forhandlinger. Den beste solidaritetshandlingen overfor både de lavtlønte og arbeiderklassen som helhet består derimot for dem i nettopp å gå offensivt til verks - og i denne offensiven ikke å gå utenom eller kapitulere for anklager om mangel på solidaritet med de lavtlønte, men åpent og saklig å avvise disse anklagene som det hykleri de er fra kapitalen og dens lakeiers side.

Vi i Kommunistisk Arbeiderforbund vil ikke kle falsk solidaritet med de lavtlønte, men sier åpent at hele arbeiderklassen både har kortsiktige økonomiske og strategisk politiske interesser av at de storindustrielle arbeiderne i f.eks. kjemisk utnytter sin gunstige stilling til å ta del i motoffensiven mot kapitalen gjennom ikke å fire for lønnsnedslaget, men sette sine kapitalistiske utbyttere kniven på strupe i de lokale forhandlingene. Dette må gjøres med full beredskap på ulovlig steikekamp og på tilsidestsettelse av det faglige apparatet til fordel for egne streikekomiteer som står under arbeiderne egen kontroll.

Kommunistisk Arbeiderforbund vil heller ikke fyre opp under den LO-registrerte mobiliseringen bak kravet om forbundsvise oppgjør. Forbundsvis oppgjør byr bare på visse taktiske fordeler for arbeiderne framfor kombinerte oppgjør - fordeler når det gjelder å forberede lokal kamp på tvers av lovverk og LO-apparat, og må bare støttes og utnyttes for dette formål.

Redaksjonen avsluttet mandag 26. juni.

FORNY 'ABONNEMENTET'!

Den røde Arbeideren er spydspissen i Kommunistisk Arbeiderforbunds arbeid for å bygge arbeiderklassens kommunistiske fortroppsparti i Norge, både på det organisatoriske, det propagandistiske og det agitatoriske område. Alle som ønsker å støtte opp om og følge med i dette arbeidet, vil ha interesse av et fast abonnement på den røde Arbeideren - så mye mer som avisa foreløpig ikke er i salg i kiosker omkring i landet.

Vi er helt klar over at avisa ikke er så god som den burde være, verken utstyrmessig eller innholdsmessig. Det første vil bli rettet på om ikke alt for lenge, mens det innholdsmessige bare kan forbedres gjennom KAs kvantitative og kvalitative vekst, som igjen er avhengig av et stabilt og økende antall abonnenter på avisa.

Samtidig som vi ber leserne delta aktivt i abonnementskampanjen, oppfordrer vi dem derfor også straks til å fornye sine abonnements etter hvert som de løper ut.

Red.

Sendingene fra Radio Tirana kan fåes inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider:

Kl. 7.30-8.00 i 31 og 42 meterbandet
Kl. 17.30-18.00 31m og 42m
Kl. 19.30-20.00 31m og 42m
Kl. 21.30-22.00 31m og 42m
Kl. 23.00-23.30 31m og 42m og 215 m.

Vito Kapo på den albanske kvinneunionens 8. kongress:

KVINNENS FRIGJØRING ULØSELIG KNYTTET TIL PROLETARIATETS DIKTATUR

I begynnelsen av juni holdt den albanske kvinneunionen sin 8. kongress. Vi bringer her fra det albanske telegrambyrået ATA et sammendrag av kongressberetningen, som ble avgitt av kvinneunionens president, Vito Kapo.

Ifølge ATA sa kamerat Vito Kapo bla. at frigjøringa av den albanske kvinnen er en uadskillelig del av den radikale politiske, ideologiske, økonomiske og sosiale prosess som har forandret hele det albanske samfunnet. På denne måten er erfaringene fra den albanske kvinnen frigjøringskamp et klart bevis for at kvinnens frihet og rettigheter bare kan sikres under ledelse av et parti som er ledet av marxismen-leninismens uadskillelige ideologi og som anvender denne ideologien på en konsekvent måte.

Beretningen sier at den veg som kvinnens frigjøring har tatt under partiets ledelse, har bekreftet Lenins lære om at på samme måte som kvinnene trenger revolusjonen for å frigjøre seg, trenger revolusjonen kvinnens skaperkraft og revolusjonære energi for å kunne seire og gå videre framover.

Den albanske kvinnens frigjøring representerer en original erfaring av historisk verdi, understreket kamerat Vito Kapo. Den representerer en av de mest ærerike fortjenester for Arbeidets Parti, som alltid har sett på kvinneproblemet som et hovedproblem, som et problem for hele samfunnet, som et problem som bare kan løses i tilknytning til folkenes revolusjonære kamp for nasjonal og sosial frigjøring, i tilknytning til proletariatets og de arbeidende folks kamp under ledelse av proletariatet for den proletariske revolusjonen og bygginga av sosialismen. Partiet lærer oss samtidig at kvinnes og kvinneunionens rolle bare stadig øker i det sosialistiske samfunnet - både i kampen for kvinnes videre frigjøring og på alle andre fronter av den sosialistiske revolusjonen. Vi ser på disse to oppgavene som det de er, nemlig nært knyttet til hverandre. Erfaringene fra kampen for frigjøring av kvinnen i Albania og det store bidraget som kvinnene yter i den sosialistiske revolusjonen tilbakeviser sovjetrevisjonistene og alle slags opportunisters preik om at bare i begynnelsen er revolusjonen avhengig av kvinnes krefter og energi, mens de seinere bare bør gi opp kampen, holde seg unna de grunnleggende problemene i samfunnslivet, og returnere til hjemmet.

Beretninga understreker videre at til tross for den store framgang som er gjort, fortsetter kampen for kvinnefrigjøringen, og den vil fortsette i lang tid framover. Den fullstendige frigjøring av kvinnene betyr et sprang framover som finner sted i sammenheng med den sosialistiske revolusjon og gjennom klassekampen.

Marxismen-leninismen lærer oss at å fjerne alle de forskjellene som eksisterer i det sosialistiske samfunnet, er en historisk oppgave som løses gjennom hele den historiske perioden med overgang fra kapitalisme til kommunisme. Et uadskillelig aspekt av dette består i å fjerne kvinnens ulikestilling og å sikre deres fulle frigjøring. Denne oppgaven gjennomføres gradvis og seierrikt i vårt sosialistiske samfunn. Derfor instruerer kamerat Enver Hoxha om at "akkurat som vi kjemper for å "fylle igjen kløften" som står i den økonomiske ulikheten mellom by og land, må vi også "fylle igjen kløften" i forholdet mel-

lom kvinner og menn, for på denne måten å sikre deres fulle likestilling - ikke bare juridisk, men i virkeligheten.

For det andre viser erfaringen at i vårt sosialistiske system blir kvinneproblemet et anliggende for hele samfunnet.

For det tredje vil den albanske kvinneunionens organisasjon, ledet av partiet, i framtida som en målestokk til å måle graden av hele samfunnets frigjøring. Vito Kapo fortsatte med å understreke at kvinnes aktive deltakelse i den sosialistiske oppbygging har vokst hele tida. Kvinner utgjør i dag 46% av det totale antall arbeidere i landet. Et karakteristisk trekk ved perioden siden kvinneunionens forrige kongress er den raske økning i antallet kvinner i arbeid enn økningen i det totale arbeiderantall. Således vokste det totale antall arbeidere med 23% fra 1972 til 1977, mens antallet kvinner vokste med 26%. Vito Kapo illustrerte videre økningen i kvinnes samfunnsmessige engasjement med en rekke tall fra forskjellige områder, både på grunnplanet og i ledelsesfunksjoner.

Vito Kapo snakket videre om det arbeid som gjøres av den albanske kvinneunionen for å heve kvinnes politiske og ideologiske bevissthet. Kvinneunionens organisasjoner, sa hun, har basert sitt ideologiske og politiske arbeid på den marxist-leninistiske ideologi, partiets dokumenter og kamerat Enver Hoxhas verker. Kongressperioden har ytterligere grundig bekreftet riktigheten av partiets politiske analyse av og også under sosialismen er klassekampen et objektivt fenomen og den vesentlige drivkraft som bærer revolusjonen og den sosialistiske oppbygging framover, som beskytter partiet, staten og hele landet fra borgerlig-revisjonistisk degenerasjon og kapitalistisk restaurasjon, og som rensker det arbeidende folkets bevissthet og trener dem i revolusjon.

Vito Kapo kom så inn på hvordan den kraftige utbygging av barnekrybber, barnehager og utdanningssystem har gjort kvinnes frigjøring mulig. I likhet med folket forøvrig slutter Albanias kvinner fullt opp om den folkesosialistiske republikken Albanias konse-kvente og prinsippfaste utenrikspolitikk, sa Kapo videre. Albanias kvinner støtter fullt og helt Arbeidets Partis prinsippfaste marxist-leninistiske konklusjon om at de to supermaktene, både hver for seg og sammen, er like farlige og må bekjempes med all kraft og uten å nøle.

Kamerat Vito Kapo sa at imperialismen, storborgerskapet og deres lakeier, opportunistene av alle avskyninger, og forrædere og renegater fra marxismen-leninismen bringer i omløp alle slags forskjellige teorier, teser og slagord - i den hensikt å forvirre folkene, å frakta den den revolusjonære brodd, og tvinge dem til å godta imperialismens diktat.

Hun nevnte her først Krusjov-revisjonismen, de jugoslaviske, euro-kommunistiske og andre revisjonister, og fortsatte:

Men ved siden av de eldre moderne revisjonistene er det i dag stått fram nye opportunistene, som preiker den såkalte "teorien om tre verdener". Hver eneste

dag viser denne teorien seg som det den i virkeligheten er - en anti-marxistisk, kontra-revolusjonær teori. Den representerer ikke bare et åpent avvik fra marxismen-leninismen, men også en svært farlig strategi som sikter mot å sabotere revolusjonen og folkenes frigjøring. Ved bevisst å spekulere i de forandringene som skal ha funnet sted i verden, oppfordrer forkjemperne for "teorien om de tre verdener" til forsoning og samarbeid med USA-imperialismen, med andre imperialistiske lands borgerskap og med alle slags reaksjonære klikker. Av samme natur er "teorien om alliansefrihet", som sikter mot å avlede folkene fra den virkelige kampen mot USA-imperialismen, den sovjetiske sosialimperialismen, og med forskjønne de reaksjonære klikkene og deres høvdinger som er åpne lakeier for imperialismen og neo-kolonialisme, med "progressive" og "demokratiske" merke-lapper.

Avslutningsvis sa kamerat Vito Kapo bla. a.:

Kvinnens frigjøring vedblir å være et akutt problem i dagens verden. Kvinner utgjør den del av det arbeidende folk som lider mest under det kapitalistiske systemet og som er underlagt en barbarisk diskriminering under dette systemet.

Bevisste som de er om den kolossale kraft som massene av arbeidende kvinner utgjør for den proletariske revolusjonen sprer borgerskapets ideologer - revisjonistene og reformistene - alle slags reaksjonære begreper og teorier som har til hensikt å lede kvinnene bort fra den riktige linja i kampen for frigjøring, ved på de mest raffinerte måter å kanalisere

kvinnebevegelsen inn i retninger som passer herskerklassenes interesser. Alle slags feministisk og ny-feministiske organisasjoner, som er ledet av reaksjonære, borgerlige, revisjonistiske og klerikale ideer, tjener samme formål. Ved hjelp av disse ideene prøver de å rive opp kvinnebevegelsen, ved å sette i omløp slagord som er like a surde som de er farlige, om "frigjøring av kvinnene fra barnas og familiens byrde", og "dyrking av feminitet og sex", o.l. For å avlede kvinnes oppmerksomhet fra kampen mot den borgelige orden preiker disse organisasjonenes ideologer ødeleggelse av familien, forkastelse av barn, og fullstendig neglisjering av enhver moralsk standar.

De forsøker å omgjøre kvinnes kamp for like rettigheter og for generell frigjøring til en kamp mellom kjønnene, innen familien.

Uansett sin demagogi om "frigjøring av kvinnene" har Sovjet-revisjonistene, deres satellitter og de andre revisjonistene samme siktemål som de reaksjonære borgelige teoretikere. Med slagord om "reduisert arbeidstid og redusert lønn" for kvinner prøver de å tilsløre veksten i arbeidsløsheten og i graden av utbytting, noe som er uunngåelige konsekvenser av kapitalismens gjenoppbygging i disse land. Men revisjonistenes falske propaganda - som skal rettferdiggjøre å drive kvinnene ut av arbeidslivet - kan ikke skjule den bitre realitet at hustruens økonomiske avhengighet av mannen styrkes, at hennes rettigheter likvideres, at hun vender tilbake til den tidligere situasjonen med slaveri i hjemmet og i samfunnet.

AKSJONENE I GRAFISK ... Forst. fra s.1

eringens lønnsnedslagspolitikk. En viktig del av dette, og som viser bredden i aksjonen i grafisk er den 2 timer streik typografene i Haugesunds Avis gjennomførte mandag 19.6.

AKSJONSMETODENE

var forskjellige, på Aftenposten benyttet de grafiske vanlig gå-sakte-aksjon for å sette bedriften under press. VG-arbeiderne brukte en adskillig mer uvanlig aksjonsmetode. Arbeiderne unnlot her å møte opp den første timen av arbeidstiden - en aksjonsform som ulovlig medmindre den første timen skal vært "fast overtid", hvilket det ikke er i følge det vi har kunnet bringe på det rene. Riktignok ville arbeiderne juridisk kunne prosedere uhell og tilfældigheter holdt i en rettssak ville slike ting ikke holdbare. Til tross for aksjonsformen: ulovlighet, må aksjonen betraktes som lite avansert, både fordi alt tyder på at VG-aksjonen var betydelig mindre effektiv enn Aftenposten-aksjonen, men også fordi det virker som aksjonsledelsen, dvs. klubbstyret neppe har vært helt klar over det illegale i en slik framgangsmåte.

De har på sin side tatt ut stevning mot bedriften (Schibsted-konsernet) for hva de mener er løftebrudd i en lokal kompasjonsavtale. Også klubben for de grafiske ansatte i Aftenposten tar del i stevningen.

STERKE REAKSJONER FRA LO

Aksjonene og kravene utløste usedvanlige sterke reaksjoner fra LO-ledelsen. I

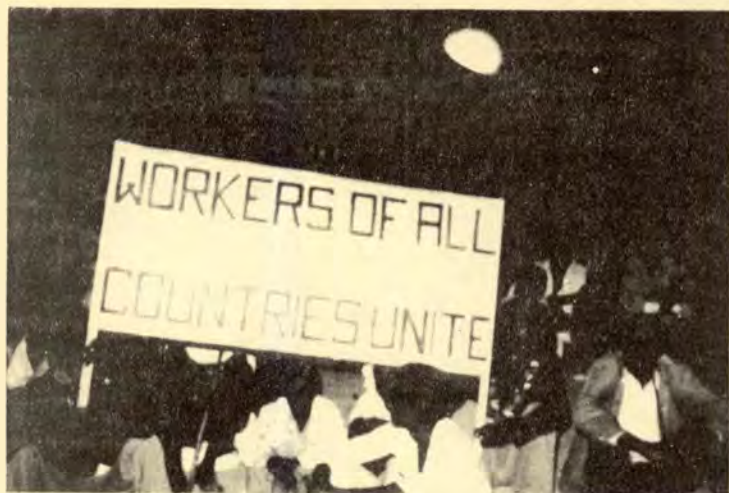
følge LO-formann Halvorsen som påstår å være sosialist og forkjemper for arbeidernes kår, er det "høyst betenkelig hvis typografenes krav skal danne rammen for andre lokale forhandlinger" som han, uttalte i en radiosending som forøvrig var fylt med lavpannet NRK-agitasjon mot de aksjonerende arbeiderne.

Både Halvorsen og nestformann Haraldseth kom med uttalelser som virket som et slag i ansiktet på arbeidere de påstår seg å representere.

Deres utfall levner ingen tvil om hvilken klasse de virkelige representerer. Det er tydelig at disse er villige til å satse alt på et kort for å ta ved roten alt de ser som onde nr. 1 i Norge i dag- arbeidernes kamp for lønnsøkning.

Når Haraldseth angriper og henviser til at typografene tjener over 100 000 i året, så sier dette adskillig om Haraldseth's sosialistiske tankegang. Selv sitter han og ruger på mellom 50 og 100 prosent mer enn y typografene i året og det uten at han er nødt til å jobbe om natten. På den annen side vil vi være de første til å hevde at med det pris- og skattenivå som det etterhvert har blitt her i landet, er det behov for minst hundre tusen i året om man skal friste en brukbar tilværelse.

Den 50-øringene vi fikk i timen av lønnsnemda er ikke nok til salt på maten engang.

Rytmene fra dansen 1. mai i Keren sitter ennå i kroppen. "Dans! Dans for massene!" roper en ung gutt til oss, smilende, vennlig ertende og likevel alvorlig. Etter et par forsiktige forsøk tørrtrening er det bare å gi seg for den gangen. Rytmene er eggende, men selve dansen umulig å improvisere med sine avanserte afrikanske rytmer og bevegelser. Men bare å bære tilstede der hvor tusener av mennesker danser på den enorme plassen, ekstatiske og samtidig avslappede, mange med geværet i neven under dansen, kampklare – om nødvendig – gir et mektig inntrykk av dansens og bevegelsens felleskap.

Enuke i forveien ble enhetsavtalen mellom EPLF og ELF feiret i Keren og under det kulturelle innslaget danset lederne for EPLF og ELF sammen. Ifølge EPLF var dette "en symbolsk akt som tente massenes glede og entusiasme i de felleserklæringene som er utgitt av frontene brukes sterke ord for å uttrykke gleden over framgangen i enhetsbestrebelsene. Den entusiastiske ordbruken er neppe bare ment som retorikk. Men det er nødvendig ikke bare å studere enhetsavtalens innhold og konsekvenser men også å analysere det politiske og militære styrkeforholdet mellom frontene for ikke å bli offer for illusjoner om at EPLF og ELF nå er slått sammen og at alt bare er idyll. Enhetsavtalen markerer at et avhørende skritt er tatt i retning av å sikre seg mot utbruddet av ny borgerkrig. Samtidig innebærer tilnærmingen mellom frontene en skarping av klassekampen i Eritrea, selv om den ikke lenger gir seg våpenet uttrykk.

Avtalen knesetter generelle politiske prinsipper som staker ut en korrekt nasjonal-demokratisk og anti-imperialistisk veg i enhetsarbeidet. Full nasjonal uavhengighet og fulle demokratiske rettigheter for massene er målet for enhetsarbeidet som skal rette seg mot etiopisk kolonialisme og all imperialisme, mot indre reaksjon og engver ytre innblanding, mot ethvert forsøk på å svekke enheten i det eritreiske folket ved å nøre opp under motsetninger av stammemessig, religiøs og regional karakter, dessuten styrke solidariteten mellom alle progressive krefter og frigjøringsbevegelser i verden.

Organisatorisk betyr enhetsavtalen opprettelsen av et øverste politisk felles organ for begge fronter bestående av 3 representanter for hver av frontene.

Det er videre opprettet 5 felleskomiteer: en militærkomite som skal koordinere de felles militære operasjonene, en informasjonskomite som skal informere om de etiopiske kolonialistenes militære aggresjon og falske propaganda, en utenriksdelegasjon som skal framføre eritreernes sak for utenlandske regjeringer og internasjonale organisasjoner, en økonomisk komite som skal løse felles økonomiske problemer både i forbindelse med krigføringen og med gjenoppbyggingen i de frigjorte områdene, og en komite for sosiale spørsmål som skal ta seg av problemene til sårde, syke og flyktninger.

Den antakelig viktigste praktiske konsekvensen av enhetsavtalen er, ved siden av koordinering av de militære styrkenes operasjoner, utveksling av kadere og dermed en omfattende gjensidig kontakt mellom massene og kadrene i begge frigjøringsfrontene. Det innebærer at massene får erfare hva begge frontene står for, noe som medfører en skjerpet politisk konfrontasjon mellom EPLF og ELF. Samtidig innebærer avtalen en total isolering av det såkalte PLF, der reaksjonære Sabbe-klikken, ledet av mangemillionæren Osman Sabbe som dirigerer sine styrker fra sin residens i Syria.

For AKP og SV som ikke vil se – eller ikke makter å se – den politiske avstand mellom frontene, og følgelig må tildekke det faktum at EPLF står for en revolusjonær kamp med proletariatet i ledelsen mens ELF ledes av borgerlige og mer eller mindre føydale elementer, vil enhetsavtalen fortone seg som en bekräftelse av egne fordommer av typen "EPLF og ELF har ikke visst nok om hverandre til å skjønne at de egentlig er enige (!)". ELF visste utmerket godt hva EPLF stod for da de satte igang en borgerkrig som førte til tusener av frigjøringskjemperes og siviles død. Mot denne linja reiste EPLF parolen: "Rett alle våpnene mot den felles fienden! Enhetsavtalens prinsipp om fredlig konfrontasjon er altså ikke uttrykk for en kuvending fra EPLFs side, snarere et uttrykk for at ELF ikke lenger har noe reelt valg mellom isolasjon og en enhetsavtale som innebærer kapitalisasjon på avgjørende punkter.

De borgerlige avisene har stort sett framstilt forskjellen mellom ELF og EPLF slik: ELF består av muhammedanske ørkenfolk mens EPLFs tilhengere er kristne høylendere. Hvis dette er riktig, må det ha foregått en voldsom kristen vekkelse blant muhammedanerne fra og med 1970 og til i dag. Begeistringen for fjelllivets gleder må ha tatt seg tilsvarende kraftig opp, siden EPLF fra å være en liten gruppe utbrytere i 1970 – ikke større enn at den til nød kunne få plass i en telefonkiosk – til å bli den største og politisk og militært dominerende frigjøringsfronten i Eritrea. Kort sagt: Eritrea må ha fått sin Arild Edvardsen og sin Jon Michlet.

I de 8 årene EPLF har eksistert har EPLF vokst raskt på ELF's beksotning. De mest oppvakte borgerlige journalister har etterhvert oppdaget at splittelsen mellom EPLF og ELF "har med marxisme å gjøre". EPLF vil ikke bare omdanne den nasjonal-demokratiske revolusjonen til en sosialistisk etter at den nasjonal-demokratiske revolusjonen er gjennomført, men setter allerede nå proletariatet i ledelsen i gjennomføring av den nasjonal-demokratiske revolusjonen. EPLFs massemobilisering innebærer skolering av massene fra grunnen av og systematisk arbeid med å frigjøre kvinner, utdanne og mobilisere ungdommen, dyktiggjøre proletariatet for sin ledende rolle og dessuten drive propaganda blant bønder og handelsfolk

for å få dem til å følge masselinja ved å styrke deres innsikt i lovmessigheten i samfunnsutviklingen. I tillegg stoler EPLF på egne krefter og tar kraftig avstand fra ELF's avhengighet av arabiske regimer og deres spilling på muhammedansk internasjonalisme og panarabisme. ELF snakker mye om kvinnefrigjøring, men ledelsen har aldri brutt fullstendig og prinsipielt med skikker og sedvaner som har grunnlag i muhammedanismen. Reaksjonære og historisk overlevde tradisjoner som gjør kvinnen til en handelsvare, en husslave og en fødemaskin. EPLF lar både muslimer og kristne få dyrke sin religion som et ledd i sitt nasjonal-demokratiske program – det erfarer vi selv i Eritrea da vi med egne øyne og ører kunne konstatere at gudsdyrkelsen foregikk uten ytre innblanding. Men samtidig skolerer EPLF massene slik at reaksjonære og sosialt diskriminerende skikker og innstillinger hos kristne og muslimer undermineres uten at voldelige overgrep behøver å bli tatt i bruk. EPLFs politiske, militære og tallmessige overlegenhet i forhold til ELF er bevis godt nok på at EPLF fører en politikk som tar utgangspunkt i massenes behov og interesser.

At ELF-ledelsen har sterke motforestillinger mot den type enhet som enhetsavtalen innebærer, vises ikke bare gjennom iverksettelsen av borgerkrigen i 1972 men også ved ELF's brudd med oktoberavtalen i november 77: EPLF og ELF hadde iverksatt et utvekslingsprogram som innebar en tilsvarende "samrøring" på grunnplanet som den som nå vil finne sted som konsekvens av enhetskonferansen av 20. april 78. Da ELF-ledelsen så hvor mange ELF-ere

som gikk over til EPLF, sørget den for å stanse utvekslingsprogrammet. Hva er det som tvinger ELF-ledelsen til å inngå en enhetsavtale med EPLF?

For det første er ELF-området fra Barentu og til den etiopiske grense det svakeste ledd militært sett i hele det frigjorte Eritrea. Dette kommer klart til uttrykk ved at Etiopia og deres sovjetiske og cubanske støttespillere nå setter inn sine hardeste flyangrep og bakkeangrep mot disse områdene. Uten militær støtte fra EPLF vil denne delen av fronten være alvorlig truet. Hvis ELF må gi fra seg vesentlige deler av sine frigjorte områder, vil dette skape mistro på grunnplanet, øke splittelsen innen ELF og dels få massene til å

tilslutte seg EPLF, dels drive demoraliserte soldater ut i passivitet. Det er en kjent sak at deler av ELF's venstrefløy i de regulære styrker har flyktet til Sudan som følge av frustrasjon. Samtidig innebærer enhetsavtalen, som tross alt er det minste av to onder for ELF, at tilstrømmingen fra ELF til EPLF øker.

Riktignok har ELF ønsket organisatorisk enhet med EPLF lenge, men utifra et helt annet grunnlag enn det som nå er lagt for enhetsavtalen. ELF vil ha organisatorisk enhet for politisk enighet er oppnådd, altså enhet over hodet på massene. EPLFs linje har vært å kreve full politisk enighet før det kan komme på tale å slå frontene sammen. EPLF har valgt å innlede et forpliktende samarbeid i en fase hvor EPLF har alt å vinne og intet å tape, fordi styrkeforholdet nå definitivt går i EPLFs favør.

AKP - SOSIALFASCISTENES.... Forts. fra s. 10

har en også rent formelt fulgt den framgangsmåten som vanligvis brukes i slike saker. At den protesten AKP her har gått i spissen for skal kunne gi reallønnsøkning eller høyne det politiske bevissthetsnivå hos statsansatte og lærere er det bare de spontane aksjonistene og legalistene i AKP som kan hevde. Som begrunnelse for aksjonen henviser AKP til at dette er undergravin g av de demokratiske rettighetene og framhever hvor udemokratiske det er at tjenestemenn ikke får stemme over et resultat de overhodet ikke har hatt og heller ikke vil få noen innflytelse på.

Vi er ikke mot at de borgerlig-demokratiske rettighetene forsvares, tvert om, men når disse rettighetene er formelle og innholdsløse, som i dette tilfellet, er det vår oppgave å påpeke dette. Det borgerlige lov- og regelverk, deriblant loven om voldgift, som gjør forhandlings- og avstemningsretten til en formell rett så å si uten innhold, blir av AKP karakterisert som en reell demokratisk rett. På denne måten er de med på, og støtter opp om sosialfascistene i DNA og LO's påstand om

at Norge er et demokrati. Så lenge det ikke påpekes at retten til å stemme over et forhandlingsresultat er formell blant annet p.g.a. voldgiftsnemda og riksmeklingsmannens koblingsmulighet, vil aksjoner av denne typen bare ha til formål å opprettholde illusjonen om et demokrati som ikke finnes. At de statsansatte og lærerne hadde fått sagt nei til lønnsnedslag ved en uravstemning og så fått det samme lønnsnedslaget bestemt gjennom voldgift var tydeligvis formålet med den aksjonen som har vært gjennomført. Dette ville selvfølgelig ikke ført til noen reallønnsøkning for de statsansatte noe som for AKP tydeligvis er underordnet den formelle saksgangen. Til dette er det bare å si at bare en ulovlig streik på tvers av det borgerlige lovverk og fagapparatet, en streik hvor de statsansatte selv har kontrollen gjennom egne valgte streikekomiteer, vil kunne gi en reallønnsøkning og vise hvilken funksjon fagapparatet har idag.

Dette kan bare skje ved avvæpning av palestinerne og ved å nekte dem å gjenopprette basene i Sør-Libanon. PLO-ledelse har imidlertid uttalt at FN-styrkenes oppgave bare er å drive Israel ut av Sør-Libanon. (Dette er som nevnt overfor ikke FN-styrkenes ledelse enig i.) Denne informasjonen har også SV og AKP fått tak i. Disse to etterplaprerorganisasjonene som ikke er i stand til å tenke en sjølstendig tanke er derfor fraskrevet muligheten til å ta entydig avstand fra de norske FN-styrkene. Naturligvis forutsatt at PLO-ledelsen ikke skifter standpunkt.

PLO's militære sjef Zuhair Mohsen fra forræderorganisasjonen Al-Sa'iqah har sagt at "FN-styrkene har rett til å intervensjon mot forsøk på infiltrasjon" (intervju i det libanesiske ukebladet Monday Morning 15.-21.6.1978). Riktignok mener han at FN-styrkene ikke kan "intervenerer" når kommandogrupper returnerer fordi "Det ikke er noen måte UNIFIL (United Nations Interim Forces in Libanon) kan bestemme hvorvidt den returnerede gruppa hadde dratt over til israelsk okkupert område) for å gjennomføre en operasjon eller om den hadde vært gjemt i okkupert område og nå rakk seg tilbake". (Monday Morning 15.-21.6.1978) Altså helt i orden at FN-soldater beskytter og dreper kommandosoldater som prøver å trenge inn i okkupert område, men ikke om de kommer den andre vegen. Ellers opplyste Mohsen til Monday Morning at sammenstøtene mellom palestinske og franske FN-soldater nær Sour hvor franskmennene drepte 3 palestinere og palestinere drepte 3 franskmenn noen dager seinere, skyldes "udisciplinerte elementer i Sør og at den palestinske kommandoen har satt i

verk tiltak for å få de ansvarlige dømt". Dette og arrestasjonen av 150 Nei-front-ere innen Al-Fatah tidligere viser klart at det foregår en hard kamp innafor PLO om holdning til FN-styrkene. Vi gir vår fulle støtte til de krefter som bekjemper FN-styrkene, og ikke vil se på at FN-styrker dreper palestinske kommandosoldater enten de kommer fra eller til kommandoaksjoner i okkuperte områder.

DEN POLITISKE SITUASJONEN I LIBANON

I og med mulighetene for at de libanesiske mynighetene vil bli overdradd kontrollen i sør, har det også meldt seg et behov for gjenoppretting av den praktistalt oppløste libanesiske hæren. Hæren består i dag av noen tusen mann som hovedsaklig har til oppgave å overvåke offentlige bygninger, de fleste i Beirut. Planene om gjenoppretting av en libanesiske arme bygd på de nåværende styrkene har møtt motstand fra venstregruppene fordi det ville bli en arme under rein høyre kontroll.

Det har imidlertid også vært gjort forsøk fra den nåværende høyre-regjeringa under statsminister Selim Hors på å danne en samlingsregjering med moderate deler av de libanesiske venstrestyrkene. Dette er trolig i forståelse med syrerne. En slik regjering vil kunne splitte venstrestyrkene og isolere de mest ekstreme høyrekreftene, slik vil syrerne kunne oppnå "arabisk enhet" hvor syrerne sjøl får avgjørende innflytelse.

Forsøkene på å danne en samlingsregjering er foreløpig mislykket fordi venstregruppen nekter å godta at Kairo-avtalen skal oppheves. Ellers har falangistene motsatt seg enhver forhandling med dem som var på "gal" side i borgerkrigen. Dette har ført til kamper mellom falangistene omkring Pierre Gamayel og de mer moderate høyregruppene. Dette har skjedd i Beirut og i Nord-Libanon. Om ikke den libanesiske regjeringa klarer å opprette en hær til å ta over kontrollen i sør, kan en imidlertid regne med at den arabiske (les: syriske) "freds"styrken vil føle seg forpliktet til å overta kontrollen i Sør-Libanon. I alle tilfelle blir det nødvendig for den palestinske frigjøringsbevegelsen og de progressive libaneserne å kjempe en hard kamp for fortsatt palestinsk tilstedeværelse i Sør-Libanon.

Sjefen for FN-styrkene i Israel general Erskin

"FRIHETEN" MED NASJONAL ARGUMENTASJON MOT TYSKE ARBEIDERE

Under overskriften: "20 tyskere skal utføre mudringsarbeid i Bodø mens norske mudringsmannskaper går ledig!", serverer Friheten en klar nasjonalistisk linje og en sterk argumentasjon mot tyske arbeidere.

Gjennom å sitere sekretær i Arbeidsmannsforbundet Harald Øveraas slipper Friheten selv å uttale direkte for en splittelse av arbeiderklassen etter nasjonale skillelinjer. Det forhindrer ikke at det Friheten gjør er å spre nasjonale fordommer av en karakter som demonstrerer et nært fellesskap med AKP. Uenigheten mellom disse partiene på Sovjet-spørsmålet og liknende saker viser seg å være en ren familiekrangel. Når det dreier seg om innenrikspolitiske spørsmål og især når det nasjonale spørsmål berøres viser det politiske slektskap seg som overordnet generasjonsmotsetningene.

At det er det nasjonale og ikke det

klassemessige som opptar NKP viser seg ikke minst i følgende passus hvor det henvises til Øveraas igjen:

"Han opplyser at både Arbeidsmannsforbundet og LO hadde frarådet at det ble gitt dispensasjon fra innvandringsstoppen i dette tilfelle, da norske firmaer (vår understreking) som konkurrerte om oppdraget, har både ledig arbeidskraft og det utstyret som trengs

Klarere kan det ikke sies at det også er norske kapitalister man har i tankene. Kort sagt: Alt norsk er bra eller hurra for 17. mai! Det er imidlertid

IKKE OVERRASKENDE

toner fra NKP. Vi har hørt de før. De har gjallert helt fra Furubotn's tid fram til Rafnes-streiken for noen uker siden. På Rafnes dreide det seg som kjent om å bekjempe svenske arbeidere.

Dette nå ses i nær sammenheng med den linje for splittelse mellom norske arbeidere basert på fortrinnsrett, som kom til uttrykk blant ledende sosialdemokrater under Nyland-streiken. Også her slo Friheten lag med samfunnets mest lavpannede elementer.

I samme nr. (34) av Friheten tar man opp denne saken og kjører ut for en splittelse mellom leiearbeidere og fast ansatte i Aker-konsernet.

Gjennom å sitere utvalgte tillitsmenn i Akerkonsernet at det er selve eksistensen av leiefirmaene som berettiger den streiken Akerarbeiderne gjennomførte for å demonstrere mot permitteringer.

Klubbsekretær Leif Furre på Stord Verft sier til glede for Friheten: "Vi aksepterer ikke permitteringer så lenge det finns leiefolk på andre Aker-bedrifter."

Med andre ord hadde det ikke vært iaktatt leiefirmaer i Aker-konsernet så hadde permitteringer vært akseptable.

Når det gjelder fra samme hold kjøres ut krav om at det aktuelle leiefirmaet Norsco Services skal nedlegges, kan ikke dette tolkes anderledes enn at man ser det som sin oppgave å skape en situasjon

hvor permitteringer blir "akseptable."

Etterhåndet kommer det også fram at det er stedsbånd og fast ansettelse som etter denne oppfatninga skal være reelle argumenter for å få fortrinnsrett framfor andre arbeidere.

Leif Furre sier det på denne måten: "Selv om det leiefirmaet det aksjoneres mot, Norsco Services, holder til her, støtter vi selvsagt kravet om at dette firmaet bør nedlegges."

Det er altså den mest bornerte tenken som refereres i Frihetens reportasje.

KLASSEKARAKTEREN

Vi vil på ingen måte legge skjul på hvilke klasseinteresser dette avspeiler.

Stedsbånd og nasjonale skillelinjer er dagens uttrykk for tidligere tiders jord og sette-prinsipper. Det finnes bare en klasse som naturlig tilegner seg en slik tenkemåte, nemlig den klassen som selv har utgangspunkt i en forgangen tid - småborgerskapet og da spesielt bondestanden.

I småborgerskapets kamp for å opprettholde seg selv som klasse, fortrent

Forts. s. 7

Kina anvender 'tre-verden teorien' også i Libanon. Her møter den kinesiske ambassadøren i Beirut den anti-hegemonistiske falangisten Pierre Gamayel

PURK OG KREMMER I ØST OG VEST

Borgerpressen har laget stor ståhei om det gode samarbeidet mellom bulgarsk, øst-tysk og vest-tysk politi. Også NRK har lagt vekt på hvor positivt det er at "anti-terrorismen" finner sammen over landegrensene.

Årsakene sier de ikke fullt så mye om, for det er ikke så godt salgssstoff. Som kommunistisk avis er det imidlertid med glede vi kan meddele våre lesere at bare omkring fjorten dager før arrestasjonene i Bulgaria, kom det en bulgarsk handelsdelegasjon på besøk til Vest-Tyskland. Resultatet ble at Bulgaria skaffet seg sin første faste handelspartner i vest etter den annen verdenskrig. På forhånd var handlessamkvemmet mellom de to landene firedoblet mellom 1970 og 1977. Nå ble store, nye avtaler inngått mellom den bulgarske staten og selskap som Daimler-Benz, AEG, Siemens og Krupp. Forbindelsene mellom Bulgaria og Forbundsrepublikken er "trådt inn i en ny fase", sa den bulgarske forhandlingslederen. Det fikk vi sanne et par uker etterpå.

Terroristen Till Meyer - morgengave til tyskerne fra Bulgarias handelsminister.

LØNNSOPPGJØR OG LOKAL KAMP.

Intervju med Stein Hoftvedt

I FORBINDELSE MED LØNNSNEMDAS KJENNELSE OG SITUASJONEN I GRAFISKE FAG HAR DEN RØDE ARBEIDEREN INTERVJUET STEIN HOFTVEDT.

STEIN HOFTVEDT ARBEIDER SOM MASKINASSISTENT PÅ FABRITIUS I OSLO. HOFTVEDT PEKER BL. A. PÅ AT DET IKKE ER HØYE LØNNINGER SOM TRUER DEN ØKONOMISKE SITUASJONEN, MEN DEN ØKONOMISKE SITUASJON SOM TRUER LØNNINGENE. HAN KOMMER OGSÅ INN PÅ AT DET IKKE BARE KOMMER AN PÅ Å KJEMPE MOT KAPITALISMEN, MEN PÅ Å NEDKJEMPE DEN.

dra: Rikslønnsnemda har kommet med sin kjennelse om et generelt tillegg på 50 øre mer i timen. Hvordan ser du på dette og hva er stemningen på din arbeidsplass?

Stein Hoftvedt: 50-øringen betyr et helt klart reallønnsnedslag og er et av de borgerliges forsøk på å stabilisere den norske økonomien. Når Arbeiderbladet 13. juni triumferende kunne slå fast at "det private forbruk" har gått ned med 2% som følge av "innstramningspolitikken" så er dette nettopp resultatet av slike 50-øres "tillegg".

Motsetningen mellom DNA og Industriforbundet dreier seg nå om forbruket skal gå ned litt mer eller mye mer.

Når det gjelder reaksjonene på dette blant ansatte i grafisk, er det litt blandet. DNA og dermed den tankegangen at det er arbeidsfolk som ved mæthold kan redde økonomien, står sterkt de fleste steder. Det var relativt tynt med protester under tariffoppgjøret og etter lønnsnemda. Klubben ved Bergens Tidende protesterte mot hele opplegget, mens klubbstyret på Fabritius protesterte mot bruken av tvungen lønnsnemnd.

I det hele tatt var misnøyen tidligere vesentlig rettet mot selve oppgjørsfor-men, mens det bare etterhvert har gått opp for en del at det strengt tatt er lønnsstørrelsen som - i alle fall i denne sammenheng - er det viktigste.

dra: Venstresida har kjørt sterkt på begrepet om lønnsdiktat i forbindelse med lønnsnemda. Sier ikke det mer om venstresida enn om lønnsnemda?

Hoftvedt: Både - og. Selvfølgelig vil det alltid være tale om "lønnsdiktat" på den måten at arbeiderne innenfor dette systemet må finne seg i lønnsarbeid og i at de verdier de skaper ut over arbeidslønnen disponeres av andre - av kapitaleierne. I konflikten i Schibsted-gruppen nylig syntes AKP det var vesentlig at arbeiderne var blitt "fratatt retten til lønnsglidning". Selvfølgelig eksisterer en slik "rett" bare i den makt som arbeiderne selv kan mobilisere. Både konsentreringen om "diktatet" og påberopelsen av alle slags "retter" er ganske typisk for de som ikke tør vise arbeiderne at deres kamp for høyere lønn innenfor kapitalismens rammer ikke i seg selv er revolusjonær. Tvert om har venstresida - AKP og SV - en slags fordel i å framstille ganske alminnelig lønnskamp innpakket i revolusjonære talemåter.

Det som er viktig er at arbeiderne selv ikke oppfatter lønnskamp som revolusjonært. Det som kan gi perspektiver er jo ikke bare hvor stor lønna blir, men hvordan det skjer. Og SV/AKP har i virkeligheten beregnet godt når de konsentrerer seg om "lønnsdiktatet", for det er nettopp dette det blir reagert mot. At arbeidsgiverne og LO via staten bestemmer lønna over hodet på arbeiderne er ikke særlig velegna til å gjøre verken NAF eller sosialdemokratene særlig populære. Derfor blir det også "tillatt" visse sprell fra lokale DNA-tillitsmenns side ut fra at det

er bedre med en liten brann enn en stro eksplosjon. Ved å konsentrere seg om det "diktatoriske" i stedet for hvilken rolle det sosialdemokratiske fagapparatet spiller, har venstresida forberedt seg godt på å bli hengende i halen på lokale sosialdemokrater når disse tenner sine motbranner.

dra: KA har framhevet de lokale forhandlingene og eventuelt lokal streik som arbeiderklassens alternativ til lønnsoppgjøret.

Hoftvedt: Det er utvilsomt det eneste riktige. Det er også lokale konflikter både arbeidsgiverne og deres sosialdemokratiske voktere er mest redd for. Nylig sendte NAF ut en rein krigserklæring mot "ulovlige" aksjoner der de både manet bedriftene til å stå imot press og lovet å erstatte tap. Sosialdemokratene på sin side prøver å gjøre forbundsvise forhandlinger til det eneste saliggjørende. Som jeg har nevnt kan også DNA's folk gå så langt som til å støtte lokale kamper, men da med det helt bestemte siktemål å få den politiske kontrollen over hva som skjer. Å hindre på den ene siden at DNA får kontrollen og fører streiken ut i et politisk dødvann, og på den andre siden å hindre AKP's streikekomiteer i å lage rabiate aksjoner arbeiderne ikke er tjent med - er en oppgave som faller på de streikende selv. Vi må ikke gi folk noe inntrykk av at kommunistene på mystiske måter kan opptre som noen slags "redningsmenn" i slike situasjoner.

Lokale forhandlinger og lokal kamp har to fordeler. For det første sikrer det arbeiderne en bedre mulighet for kontroll og å danne sin egen ledelse, for det andre kan det særlig i slike konflikter bli tydelig hvilken virkelig funksjon både DNA, AKP og staten har.

dra: Klubbene i VG/Aftenposten har stilt krav om 2 kroner mer i timen. Klubben på Allers har fått igjennom kr. 1,50. Dette har ført til et enstemmig hylekor fra kapitalismens supporter, Selvig, Nordli, Haraldseth og Halvorsen.

Hoftvedt: Ja, og det er ikke noe rart. Noe som er viktig er jo at grafisk er i ferd med å bli retningsgivende for de øvrige bransjer - en rolle Jern & Metall tidligere hadde - og storavisene er retningsgivende innenfor grafisk igjen.

dra: Hvorfor?

Hoftvedt: At de grafiske ansatte har kommet i denne situasjonen har sin bakgrunn i at det er blitt presset fram en relativt stor lønnsglidning de siste årene. Dette har dels vært medvirkende årsak til at elendige tariffoppgjør har gått gjennom, fordi man raskt tar seg opp igjen ved de lokale forhandlingene.

Noe som gjør at hylekoret fra NAF og LO vil kunne bli atskillig høyere etter hvert er at de grafiske ansatte i øyeblikket er i stand til å få i stand uhyre effektive aksjoner. Dette kommer både av at de kan regne med en bred solidaritet innenfor faget selv og fordi det nå er ekstrem mangel på fagutdannet arbeidskraft. Det siste har både vært medvirkende årsak til lønnsglidninga og er en styrke i en kampsituasjon.

dra: Men en fordelaktig arbeidsmarkedsituasjon idag hvor regjeringen og hele det borgerlige pakket går aktivt inn for å presse lønningene ned?

Hoftvedt: Nei, uansett hvor gunstig situasjonen er vil ingenting nytte om arbeiderne ikke er forberedt på hvilke fiender de vil møte. Når klubbene ved Aftenposten/VG nå har stevnet Schibsted for arbeidsretten, kan det godt være at det er fordi de mener å ha usedvanlig gode kort på hånden. Men enten man får arbeidsretten mot seg og er like langt eller med seg og tror

arbeidsretten faktisk er en slags "siste redning" - må arbeidsfolk være klar over at de aldri vinner noe i arbeidsretten eller ved å overlate ledelsen i aksjonen til de som peker den veien.

Skulle arbeiderne en sjelden gang få medhold i arbeidsretten, er det fordi de har vist sin vilje til å kjempe. Og hvorfor skal man da stå med hatten i hånda og be om å bli "rettferdig dømt"?

Det bør også nevnes her - siden vi prater om grafisk - at det er noe av en

fallgrube når DNA alltid vil basere seg på "gjennomsnittet i bransjen", "det alminnelige lønnsnivå" og "den økonomiske situasjon som utgangspunkt for lønnskrav. Det er ikke høye lønninger som truer den økonomiske situasjon, men den økonomiske situasjonen som er en trussel mot lønningene. Til syvende og sist dreier det seg ikke om bare å "kjempe mot systemet", men å nedkjempe det.

KINA OG "KLASSEKAMPEN":... Forts. fra s. 1

Hsinuna News (det kinesiske telegrambyrås organ) for 10. juni kan melde at Zaires FN-representant har uttalt at sosialimperialismen har erstattet den kapitalistiske (!) imperialismen i å blande seg opp i affærene til regimer som har kommet legalt (!) til makten. I sannhet store ord fra en løpegutt for USA og Nato. Når reaksjonen finner anvendelse i et begrep om imperialisme, så er det selvfølgelig ikke lenger et begrep til å begripe noe som helst med, men står i sammenheng med den Kinesiske ideologiske tilførsel til den vestlige imperialismens kamp på liv og død med Sovjet om innflytessesser.

Med identifisering av sosialimperialismen som imperialismen overhodet, er snart veien banet for en videreutvikling og sammensmelting av treverdens-teorien med et nytt oppkok av den gamle og slitte ideologien om vesten som verdens frigjørere. At AKP og Kina stadig forsikrer at all imperialisme må knuses står seg ikke overfor den kinesiske praksis. For her styrker AKP og Kina sine bånd til en gammelkolonialistisk arv i sin imperialistiske viderelevning. Med sin uforbeholdne støtte til Mobutu har Kina valgt side i kampen mellom imperialistiske makter.

Mobutu er ikke en tokets mann, som Kina og Mobutu vil ha det til, men tui-stendig i lomma på USA og dets allierte, politisk og økonomisk. A støtte den svakere imperialistblokk overfor den i denne situasjon, dvs den afrikanske situasjon for tiden, til å være imperialistblokk, er ikke en kamp mot imperialismen som sådan. Snarere er det et uttrykk for ambisjoner som selv går i retning av at den svakere part styrker seg.

Men en så enkel logikk må f.eks. AKP bortforklare. For afrikanske revolusjonære er dette så klart som det er det daglige harde miljøet for den kamp de skal føre for Afrikas frigjøring av seg fra å være et sentrum for imperialistisk annexjonspolitik.

FRIHETEN MED NASJONAL... Forts. fra s. 6

av såvel arbeiderklassen som borgerskapet, blir slike tilbakeleggende synspunkter en nødvendighet å spre, framfor noe i andre klasser.

I en krisetid får nasjonale fordommer lett fotfeste, det er derfor ingen grunn til å regne med annet enn at små borgerskapets talsmenn i NKP, AKP og SV i økende grad vil kjøre fram slike synspunkter.

Dette vil stille store krav til arbeiderklassen og den kommunistiske bevegelse framover. For borgerskapet vil selvsagt forstå å bruke slike småborgelige bevegelser til eget formål, slik de i tretti-årene i Tyskland viste at de var i stand til å bruke den daværende nasjonale småborgelige bevegelsen til å knekke

Støtten til Mobutu i den aktuelle situasjon fører seg inn i NATO-landenes initiativer for å redde livsviktige interesser. Den fører seg inn i Frankrikes aktivt militære kamp mot opposisjon og frigjøringsbevegelser i Vest-Sahara, Zaire og Tchad. Den fører seg inn i de mest reaksjonære afrikanske regimers kamp, som i Senegal, Togo og Marokko for sine halv-føydale og pro-vestlige herredømmer. Den fører seg inn i Frankrikes bestrebelser på å danne en "pan-afrikans fredstyrke" bestående av afrikanske styrker under NATOs kontroll som skal erstatte de franske styrkenes tilstedeværelse.

Disse har ikke, gjennom sine blodige tradisjoner, det nødvendige tillitsfulle ansikt som skal til før oppgaven. For imperialismen dreier det seg også om å redde ansikt. Til sjunde og sist er det også en støtte til de rasistiske regimer, hvorav Sør-Afrika er Zaires viktigste handelspartner i Afrika, og også en mulig militær alliert.

Til slutt: I tillegg til de hjemlige papegøyer som vet å plapre etter Kina, finnes det også en annen fugl som tar etter nemlig den afrikanske kråke. Men i motsetning til papegøyen, som utstråler en viss tiltrekning gjennom sin fargerike fjædrakt og som bidrar til å gi etterplaprerne selv en viss fargerikdom utover den tomme tale, har ikke den afrikanske kråke denne charme. Den kan bare ta etter. Hvis Mobutu er en slik kråke som bare tar etter USA, åpent og tydelig for enhver, så vet alle hvor jeg vil hen når jeg sier at AKP er en rød papegøye. At Mobutu liker å pynte seg med høvdingdrakt, som også er en pryd for øyet, må på den annen side ikke få oss til å tro at han er noe annet enn en afrikansk kråke. Også papegøyer mister noe av sin tiltrekning når de blir gamle og fjærene begynner å falle av.

arbeiderklassen og dens kamporganer.

Arbeiderklassen er den eneste klasse som har faktisk interesse av å gjøre slutt på alle fordommer og all trangsynthet i det disse foreteelser oppheve gjennom arbeiderklassens ødeleggelse av det borgelige samfunn, til fordel for det samfunn arbeiderklassen selv bygger opp - det sosialistiske.

OSLO-SJÅVINISME I den røde ARBEIDEREN?

Jeg har i lang tid med interesse fulgt med i det faglige stoffet som den røde Arbeideren bringer, og jeg synes at den faglige linja som avisa kjører frem stort sett er godt begrunnet.

I nr. 9/78 fant jeg imidlertid et resonement som jeg reagerte sterkt på, og som jeg opplever som et brudd med den linja avisa ellers følger. Under overskriften "Mindre industri i Oslo?" refererte avisa Gunnar Nilsens argumentasjon om at det var uheldig med færre industriarbeidsplasser i Oslo. Dette argumentet kunne man godta, sto det, dersom argumentasjonen hadde vært at man ikke "ville svekke arbeiderklassen i det politiske sentrum i Norge".

Undertegnede er for det første enig i at det er av stor politisk betydning at arbeiderklassen er sterkt konsentrert både geografisk og innenfor de enkelte bedrifter. Denne konsentrasjonen er imidlertid et progressivt trekk som utvikler seg utifra kapitalismen selv og slik sett ikke en utvikling kommunistene ser det som sin spesielle oppgave å fremme. Det må imidlertid være underordnet hvor konsentrasjonen finner sted geografisk - om det er i nedre Telemark, på Stavanger-kanten eller i Oslo-regionen.

Nå skjønner jeg ikke helt om artikkelforfatteren med "det politiske sentrum i Norge" sikter til at Oslo er hovedstaden i det kapitalistiske Norge - eller til det faktum at kommunistene i dag primært er handlekraftig her. Men ingen av disse to forholdene kan på noen måte berettige at den industrielle utvikling i Oslo skulle være særlig viktig å fremme for kommunistene, slik det antydes i artikkelen.

Det er riktig nok at et slikt sneversyn og en slik ekkel lokalpatriotisme føres fram av Gunnar Nilsen og for den saks skyld er ganske utbredt blant Oslo-arbeidere. Men den røde Arbeideren burde jo langt hellere enn å kaste seg på en slik argumentasjon, kritisere den fra roten av, (og ikke bare påstå at Nilsen har parlamentariske illusjoner, han har mere enn det!)

Poenget må jo være at arbeidere - på Nyland i Oslo, for å holde oss til artikkelens eksempel, eller andre steder - selvsagt er i sin fulle rett og fortjener all mulig støtte når de går til offensiven for å sikre sine egne arbeidsplasser overfor kapitalistenes illekarlighet. Men støtte og solidaritet i denne kampen fortjener de enten de nå tilfeldigvis befinner seg "idet politiske sentrum" eller annetsteds. Om man søker å mobilisere til støtte gjennom paroler som særskilt retter seg inn mot "Oslo-arbeidere", er det ingen reell støtte man mobiliserer uansett hvor opportunn denne politikken i øyeblikket måtte være! (Jfr. at både SV og AKP har paroler av en slik karakter i Oslo 1. mai!)

Håper at redaksjonen og artikkelforfatteren - sammen eller hver for seg - vil kommentere mine synspunkter. Takk forøvrig for landets eneste kommunistiske avis!

LESER, VESTFOLD

SVAR

Innledningsvis ser en det nødvendig å poengtere at en er enig med "Leser, Vestfold" i at arbeiderne "fortjener" (om man skal bruke et slikt uttrykk) støtte og solidaritet i sin kamp enten de befinner seg i Oslo eller annensteds.

Den røde Arbeideren er landets eneste kommunistiske avis som "Leser, Vestfold" ganske riktig gir uttrykk for. Men det er langt i fra en fullgod avis. En av manglene ved avisa er diskusjon og debattinnlegg. En er derfor glad for at "Vestfold" bidrar med dette.

Derimot misliker vi den måten "Vestfold" framlegger det syn han polimiserer mot. Når det gjelder påstanden om lokalpatriotisme og Oslo-sjåvinisme såvel

som antydningen om at undertegnede ser det som "sin spesielle oppgave å fremme" kapitalens konsentrasjon, må vi meddele at vedkommende ikke bare er på jorden, men på feil jorde.

Den setningen "Vestfold" har reagert mot amputerer han et ord fra, når han siterer den, hvilket vel også er nødver for å tillegge den den mening "Vestfold" gjør. Det dreide seg fra vår side om å påpeke at en minskning av antall arbeidere i Oslo, strategisk ville svekke arbeiderklassen i det politiske sentrum i Norge. Og det dreier seg da om, nett opp som "Vestfold" er inne på, "at Oslo er hovedstad i det kapitalistiske Norge".

Bortsett fra at man bør merke seg det demagogiske i å bruke betegnelsen "det kapitalistiske Norge" uten videre mening, hvor det viser seg at en slik betegnelse må til for å gi setningen en negativ klang, så skal vi villig innrømme at "Vestfold" har rett.

Oslo er hovedstad og den desidert største by, og følgelig også viktigste by i Norge. Bl.a. fordi dette innebærer at så å si samtlige politiske avgjørelser tas der, samtlige politiske bevegelser institusjoner har hovedkvarter der, ikke bare kommunistene og de borgelige men selv de tansemessig mest desenterte småborgere, har skjont hvor lan (byen) ligger.

Når en så bruker ordet strategisk så henspiller det på en framtidig revolusjonssituasjon og Oslo's viktighet også i denne situasjonen.

Dette vil vi illustrere med f.eks. å peke på at revolusjonen i Russland 1917 nettopp så og si var identisk med revolusjonen i Petrograd - den daværende hovedstad, og i noen grad Moskva - den største byen. En revolusjon i Baku og Odessa ville i den situasjonen være et lokalt opprør, men i Petrograd og Moskva ble den en (i formen) nasjonal revolusjon.

Nå skal det selvsagt med en gang innrømmes at den økonomiske strukturen i Norge er vesentlig forskjellig fra Russland for 60 år siden. Men det betyr ikke at noe av det samme gjør seg gjeldende.

Det er også klart at hvor virkelighetsfjerne (og romantiske) slike vurderinger enn måtte virke må vi som revolusjonære ta disse med i våre betraktninger. Heller ikke den norske revolusjonen kan overleve på at det vaier røde flagg på fjellene rundt Odda, Sauda og Høyanger - selv om det selvsagt er viktig nok.

Det forholder seg imidlertid ikke slik som "Vestfold" hevder at en ser det som "særlig viktig å fremme" den industrielle utvikling i Oslo.

For kommunistene er dette i dag mindre viktig og som "Vestfold" også kunne se, så kun nevnte vi det i vår artikkel.

Og det gjorde vi fordi det i denne sammenheng ikke var aktuelt å trekke inn andre aspekter. I en slik sammenheng fant vi det i orden også å trekke inn et perspektiv som ikke var en økonomisk analyse eller en teoretisk prinsippbetraktning.

"Vestfold" synes derimot dessverre å mene at hvor arbeidsplassene skal ligge, skulle være likgyldig i enhver sammenheng kommunister. Samt at en generelt/prinsippielt ikke skulle beskjefte seg med den økonomisk-politiske utvikling innenfor kapitalismen.

Hvor opportunistisk dette tilsynelatende enn måtte være, må vi ta opp slike forhold, i det den faktiske utvikling innenfor kapitalismen står i en sammenheng med såvel våre mål som våre muligheter til å gjennomføre disse.

Tor Larsen

Redaksjonen vil komme tilbake med kommentar til de to innleggene ovenfor på et seinere tidspunkt.

NASJONAL FRIGJERING - KVA MEIR?

Det ser ut til å gå mot slutten på rasismen i det sørlege Afrika. Etter alt å dømme går det mot siger for frigjeringsrørslene, der dei viktigaste er ANC (Sør-Afrika), SWAPO (Namibia) og Patriotisk Front (Zimbabwe). Felles for alle desse rørslene er at dei no kjempar for ein nasjonaldemokratisk revolusjon. Medlemsmassen, og dei som ellers støtter opp om frigjeringsrørslene har ulik klassemessig bakgrunn, og dermed støttar dei opp om frigjeringsrørslene på ulike premissar.

Både arbeiderklassen og deler av (små)borgarskapet støttar i dag opp om frigjeringskampen på eit nasjonalt grunnlag. Men når den nasjonaldemokratiske kampen er vunnen, vil arbeiderklassen stå føre den verkelege frigjeringskampen, kampen for sosialismen. Kampen i dag siktar i første rekkje mot nasjonalt sjølvstende og etablering av ein folkedemokratisk stat, ein kamp småborgarskap og intellektuelle støttar fordi dei ellers ville ha vortne eksproprierte av arbeiderklassen. Men småborgarskapet og mellomlaga har ikkje interesse av sosialismen. Derfor må det etter at den nasjonaldemokratiske revolusjonen er over, nødvendigvis koma til "indre splid" i frigjeringsrørslene. Derfor er det og feil, etter at ein revolusjon med nasjonaldemokratisk karakter er avslutta, heilhjarta å gå inn for og støtta opp om fortsatt einskap og samhold innan frigjeringsrørslene og sjå på det som ei svekkjing av "oppbyggjinga av eit nytt samfunn" (!) at det skjer avskallingar og splid. Dess sterkare arbeiderklassen står innafør den første fasen av revolusjonen, dess betre utgangspunkt vil han ha for ein sigerrik sosialistisk revolusjon. Vi må t.d. ikkje vera overraska når det same skjer innafør ANC, SWAPO, Patriotisk Front og i frigjeringsrørsla i Eritrea, i dag leia av EPLF. For dei nasjo-

nale frigjeringsrørslene utgjer på den eine sida ein klasseallianse (taktisk), og på den andre sida ber dei preg av klassemotsetnad mellom arbeid og kapital. Dette tosidige tilhøvet er det i dag viktig at vi har klart føre oss, og vi plikter å ta stilling til motsetnadene innan dei nasjonale frigjeringsrørslene, ikkje berre ropa på einskap.

Den praktiske konsekvensen må bli at vi tar stilling for den nasjonaldemokratiske revolusjonen i den 3. verda, arbeider for at arbeiderklassen skal ha leiinga av denne og at vi deretter arbeider saman med arbeiderklassen for proletariats diktatur og det kommunistiske samfunnet.

'FALLSKJERMJEGERE I ARGENTINA'

I en tid med hyppige militære ekspedisjoner bringer vi gjerne videre dette brevet som professor Jean Chesneau fikk offentliggjort i Le Monde 26. mai. God fornøyelse!

- De franske enhetene kommer altså til å bli i Zaire. Det er med interesse vi noterer at leting etter og beskyttelse av franske statsborgere som er kommet bort i utlandet, fra nå av utgjør en prioritert og hellig oppgave for våre fallskjermjegere.

Det finnes utvilsomt franskmenn blant de gislene som nå er i livsfare i Shaba. Men to-og-tjue andre franskmenn er forsvunnet i Argentina.

Byenes jungel er mer skremmende enn tropenes. Kunsten å drepe, skjule og lyve er uendelig mer fullkommen gjort i det katolske Argentina enn i det animistiske Shaba. La oss legge til at hvis vår hær - trofast mot sine strålende tradisjoner - tok på seg å opp-

LENGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN
STØTT ANC, SWAPO, PATRIOTISK FRONT OG EPLF
TA AKTIVT DEL I SOLIDARITETSARBEID
Leser, Bergen

Redaksjonen takker for innlegget fra Bergen og bemerker at den slutter seg til hovedinnholdet i artikkelen, som jo går på forholdet mellom nasjonal revolusjon og proletariats diktatur. Imidlertid finner vi grunn til kort å bemerke at vi er skeptiske til ANC, som vi vet har gode forbindelser med Sovjet. Å sidestille ANC med EPLF, som bygger sin politikk på prinsippet om å stole på egne krefter, er etter redaksjonens mening feilaktig. Vi vil imidlertid komme tilbake med mer stoff om situasjonen i Sør-Afrika (Azania) på et senere tidspunkt.

spore våre landsmenn som er forsvunnet i Argentina, ville det være til stor lettelse for våre forballspillere som har fått dette i oppdrag av folkeopinionen. Men vårt landslag er klart dårligere forberedt på dette, både politisk og moralsk. Ved hærens hjelp ville det bare få ett bur å tenke på: målmannens.

For det franske flaggets ære, for den kristne sivilisasjonens prestisje, for vårt kjære landslags seier - det er på høy tid å handle med dristighet - Franske fallskjermjegere til Argentina!

oversatt fra Le Monde
pw

EPLF SVARER PRAVDA

dra bringer her en artikkel fra sentralkomiteen i EPLF. I artikkelen tilbakeviser EPLF sosialimperialismens ulike framstøt og standpunkter overfor den eritreiske revolusjonen bl.a. slik disse kommer til uttrykk i en artikkel i Pravda fra 15 Mars i år. Standpunktene i Pravda-artikkelen blir stadig gjentatt her hjemme i Friheten og av NKP. Oversettelsen svar redaksjonen av dra ansvarlig for.

"Den 15. mars 1978 publiserte en viss Alexander Serbin en uttalelse i Pravda, organ for SUKP, der det hevdet at:

1. De imperialistiske krefter blander seg i Etiopias indre anliggender gjennom "utbryterers" aktiviteter i den nord-østlige "provinsen" i Etiopia.
2. Hensikten med denne utbryterkrigen er å svekke Etiopia og hindre Etiopias adgang til havet.
3. Eritreerne tar del i, og arbeider objektivt for å sikre imperialistiske planer.

Overbevist om vår anti-imperialistiske kampes rettferdige og progressive karakter og overbevist om at disse falske anklagene fra Pravda ikke på noen måte vil påvirke vårt forsett om å fortsette den væpnede kampen inntil fullstendig seier, ønsker EPLF å klargjøre sitt standpunkt overfor disse falske anklager:

1. At Pravda påstår at Eritrea er en etiopisk provins er en grov historiefalskning. Framveksten av Etiopia og Eritrea som to adskilte entiteter og at Eritrea aldri var en del av dagens Etiopia (dannet gjennom militær erobring er klart for alle som ønsker å se Eritre spørsmålet fra en korrekt synsvinkel. "Offisielt" ble Eritrea omdannet til etiopisk provins nr. 14 i 1962 da det ble annektert med våpenmakt og den FN-pålagte føderasjonsresolusjonen (390 A/V fra 1950). På bakgrunn av dette er Pravdas påstand et ekko av Etiopias fordring, av deres koloniale krav.

På en liknende måte holdt Frankrike fast ved at Algerie var en "oversjøisk provins" helt til det heroiske algeriske folket knuste den franske kolonialismen. For 30 år siden anerkjente Sovjetunionen Eritreas uavhengighet.

På hvilken måte kan da Pravdas påstand forklares?

2. Pravda er meget bekymret over Etiopias adgang til havet og framgang. Igjen vil vi referere til et historisk faktum. For 30 år siden, da Sovjetunionen sammen med noen få andre stater i opposisjon til USA-forslaget om føderasjon med Etiopia forsvarte Eritreas uavhengighet, eksisterte problemet med Etiopias adgang til havet. Bare i Afrika eksisterer det 14 land som er utesperrt fra havet. Hvorfor rettferdiggjør så ikke Sovjet disse landenes krigsprovokasjoner mot naboland for å få adgang til havet? Det etiopiske folkets framgang og velferd interesserer det etiopiske folket på samme måte som det eritreiske folket som har vært og ennå er undertrykt av den samme fienden som de bekjemper i fellesskap. Men etiopias adgang til havet er noe som kan og burde diskuteres mellom to suverene stater og kan ikke avgjøres med makt eller ved fremmed intervensjon. At EPLF uanstendig har anstrengt seg og fortsetter å anstrenge seg for å skape sterke solidaritetsbånd med de heroiske etiopiske massene er et faktum som bevitnes av de etiopiske massene. Pravdas bakvaskelse er derfor enten prinsippløs og forfatter har ingen bakgrunn for dem, eller så har Pravda blitt mer humanitær enn den var for 30 år siden.
3. Når man leser Pravdas uttalelse, får en den følelsen at det eritreiske folkets væpnede kamp oppsto den 3. februar 1977 med Mengistus "revolusjon". Det eritreiske folkets væpnede kamp (nå i sitt 17. år) er fortsettelsen av det høyeste stadium av det eritreiske folkets kamp mot fremmed herredømme, utbytting og undertrykkelse, for dannelsen av et nytt og rettferdig samfunn. I løpet

av 22 år har USA alene skaffet Haile Selassies regime militær støtte til en verdi av mer enn 600 millioner dollar for å knuse de eritreiske og etiopiske folkenes lengsel etter uavhengighet og demokrati. Den gangen forsøkte de herskende klasser i Etiopia å tegne et bilde av den eritreiske revolusjonen som et redskap for ytre krefter, araber i den situasjonen ga ikke sovjetunionen noensomhelst støtte til den eritreiske revolusjonen. - ikke engang moralsk. Tvert imot opprettholdt Sovjetunionen gode forbindelser med Haile Selassies-regimet og bidro til å konsolidere undertrykkerregimets økonomiske struktur. Mot alle odds, idet det stolte på sine indre krefter, fortsatte den væpnede kampen, sammen med masseopstanden i Etiopia, overkom det eritreiske folket Haile Selassies-regimet. Det nåværende Menghistu-regimet, som er en fortsettelse av det gamle regimet, arvet dets problem og trappet opp undertrykkelsen og folkemordkrigen mot det eritreiske folket.

Den eritreiske revolusjonen begynte og fortsetter å eksistere pga. de objektive betingelsene i Eritrea. Det eritreiske folket er kolonisert, utbyttet og undertrykt og står overfor fysisk utryddelse. Disse fakta kan ikke benektes av de frelselskende folkene. Revolusjonære kan heller ikke påstå at revolusjoner kan importeres fra noen utenlandske kapitalister. At den eritreiske revolusjonen i sin natur er anti-imperialistisk, er krystallklart. EPLFs progressive beskaftenhet bekrefte ikke gjennom slagord, men i dens daglige arbeid hos de eritreiske massene og anstengelser for å skape et nytt samfunn. Det eritreiske folket og EPLF er bevisst målene de kjemper for, sine sanne

venner og fiender og de trenger ikke noen etiketter i henhold til typen kamp de fører. På samme måte er det eritreiske folket bevisst hvor dets sanne interesser ligger og har ikke behov for "råd" eller "direktiver" i henhold til veien de må følge for å sikre sine interesser.

To punkter som må gjøres klare er at det etiopiske folkets arrogante avslag med et progressivt anti-imperialistisk Eritrea klart avslører dets ekspansjonistiske og fascistiske natur og sovjetunionens støtte til et fascistisk regime objektivt svekker de revolusjonære kreftene og skaper grobunn for USA-imperialismen. Så langt det gjelder det eritreiske spørsmålet, så; som Carter, i en uttalelse nylig, fast uttrykt sin regjeringens motstand mot eritreisk uavhengighet. Hvordan kan det ha seg at Pravdas stilling faller perfekt sammen med USAs, som Pravda beskylder for å manipulere?

Den eritreiske revolusjonen er ikke et redskap for ytre krefter, imperialistisk eller andre. Som en virkelig revolusjonær styrke har EPLF skapt de materielle betingelser for å sikre sin nøytralitet og uavhengighet. EPLF stadfester sitt forsett om resultat å motsette seg og tilintetgjøre alle planer om å pålegge det eritreiske folket åpent eller skjult herredømme.

Pravdas uttalelse og dens implikasjoner er klare. De er ubegrunnede falske anklager for å maskere Sovjetunionens sanne hensikt - den å sikre strategiske (nasjonale) interesser idet man ofrer folkenes frigjøring.

KLASSE MOT KLASSE...

Forts. fra s. 2

Handel og Kontors forbundsledelse kunne delvis sikre seg et slikt avstemningsresultat på grunn av den tillit blant de fagorganiserte de har oppnådd gjennom sine framstøt for å trekke uorganiserte masser inn under fagorganisasjonens disiplin - en progressiv rolle fagorganisasjonen kan spille helt uavhengig av organisasjonens politikk og status som del av statsapparatet.

Imidlertid finnes det unntak også fra dette. Skog og Lands forsøk på å organisere uorganiserte landarbeidere og avlosere har vært minimale. Under forhandlingene om ettårig prøvetariff på forsommeren ifjor fikk - helt i tråd med dette - heller ikke de lokale foreningene anledning til å komme med forslag til avtaler. Heller ikke ble elementære ting som verneutstyr, normal arbeidsdag o.l. tatt inn i avtalen spesielt, med den følge at slike forhold fortsatt eksisterer.

Offensiver fra arbeiderklassens side

Mens året 1976-77 var et år preget av til dels omfattende streikeaksjoner, er det ikke de store streikene som har preget det siste året. Kampene har stort sett hatt en annen karakter og artet seg som sit-downs og gå-sakte aksjoner.

Som et av de viktigste eksemplene på slike sit-downs, kan nevnes Orkl-saga på Braskereidfoss, der sit-down og overtakelse ble lansert samtidig. En enhetlig hard linje som også inkluderte de permitterte som arbeiderne fornuftig nok heller karakteriserte som "rammet av lock-out", førte til en delvis seier med hensyn til lønnsøkninga og dessuten full lønn til de "permitterte".

Imidlertid har det også forekommet sit-downs av en mer politisk karakter, eksempelvis aksjonen ved N. Jacobsens elektriske verksted, der formålet ikke var

lønnsøkning, men et politisk krav om statstøtte. Lærdommen fra denne aksjonen ligger primært i at en selvstendig valgt aksjonsledelse beholdt initiativet inntil departementet svarte positivt.

Streiken ved fellesmeieriet representerer en viktig lærdom først og fremst fordi den viser at en organisering av en streik med egen streikekomite ikke i seg selv innebærer at arbeiderne selv har tatt ledelsen og trosset det faglige apparatet. Den sosialdemokratiske kontroll med streiken som ga seg ut ut fra dette, ble den viktigste årsaken til det slunkne resultatet denne streiken ga.

Også årets to mer langvarige streiker endte med nederlag for de streikende: Streiken på Steinulla i Moss i fjor sommer og Block-Wathne-streiken i Østfold i vinter.

Steinulla-streiken, som startet i juni, syntes i utgangspunktet å tegne godt. Klubbstyret ble nedlagt, valget av egen streikekomite viste at de streikende hadde tatt lærdom av de siste års streikekamper. Lønnskravene ble ikke gitt et lokalt og innnevnt preg. Dermed kunne kravene ha utviklet seg til å bli hele arbeiderklassens krav.

Imidlertid viste det seg raskt at arbeiderne ikke maktet å framstå med en selvstendig ledelse i forhold til AKP som dermed - helt nødvendig - kunne sette sitt stempel på streiken. Vi mener ikke med dette at ikke de streikende skulle ha mottatt støtte f.eks. fra småborgersosialistene i AKP. Om dette imidlertid ikke går sammen med en presisering av at ledelsen er arbeiderne egen, forvandler man seg selv fra ledelse til vedheng. Dermed får også borgerskapet et velkomment påskudd til å svarte streiken, slik det lyktes for dem denne gangen.

I Steinulla-streiken viste dessuten selve streikeutviklingen - ikke minst forholdet til arbeidsretten - at AKPs politikk var dominerende. For AKP gjelder nemlig arbeidsretten som en gruppe, og sinnsette personer som ønsker å avbryte streikekamper. En slik begrenset forståelse fører igjen til at selve det å avvise arbeidsretten reduseres fra et politisk spørsmål til det å forstå et teknisk forhold.

Heller ikke propaganda-arbeidet var det beste i streiken på Steinulla. Særlig ble kontakten med arbeiderne på øvrige Elkem-Rockwood-bedrifter forsumt.

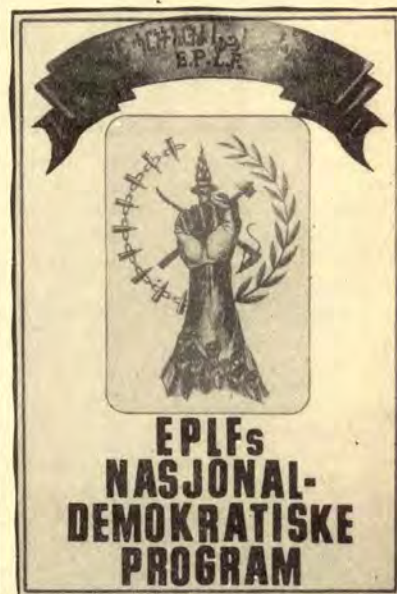
De streikene ved Block-Wathne-bedriftene skulle derimot - stikk motsatt situasjonen ved Steinulla - få merke hvor liten interesse deres streik fikk i mellomlagene når en på et tidlig tidspunkt sa fra om at en ville lede streiken selv. Tilsvarende større interesse fikk imidlertid denne streiken i arbeiderklassen - noe som kom klart til uttrykk med massemøtene i Sarpsborg og Halden, som støttet både streiken og kravene.

En ny situasjon i streiken innfant seg raskt da oppsigelser av de streikende ble sendt ut i posten, oppsigelser som imidlertid de streikende nektet å godta. Selv om det under denne streiken kan reises kritikk for dårlig forberedelse, dårlig informasjonsvirksomhet o.l. ble det avgjørende feiltrinn begått da Block-Wathne-arbeiderne godtok utspill fra det lavere fagforeningsbyråkratiet om å holde seg i ro og ikke mobilisere de som solidariserer seg med dem til fordel for underhåndsforhandlinger.

Nettopp en slik arbeidsfred kunne bedriften utnytte til sine aktiviteter bl.a. med import av streikebrytere. Enden på streiken ble at oppsigelsene ikke ble opprettholdt. Kravene som utløste streiken, om at LO og ikke bedriften skulle foreta oppmålingen av arbeidet, vant imidlertid ikke gjennom, og de streikende søkte seg stort sett nye jobber.

Albania today

KA har mottatt et større antall eksemplarer av "Albania today". Det dreier seg om nr. 2, 1978. Nummeret inneholder bl.a. artikler om den politiske klassekampen under sosialismen, inflasjonen i den kapitalistiske og revisionistiske verden foruten mye annet i et fyldig nr. Prisen er kr. 5 og bestilling kan foretas over KAs sentrale adresse.

EPLF's Nasjonaldemokratiske program foreligger på norsk.

Programmet som koster kr. 10,- kan bestilles fra EPLF, Postboks 2853, Tøyen Oslo 6.

Volvo: NORDLI GIR RENE ORD FOR PENGENE

hver 14. dag

1/7

I forrige nummer av den røde Arbeideren behandlet vi Volvo-avtalen. Vi pekte blant annet på to ting:

For let første at kjøpet var uttrykk for den type kapitaleksport som er en helt selvfølgelig ting for et imperialistisk land som Norge: Kapital i pengeform hopper seg opp i hjemlandets banker og gleder seg over å bli investert hvor som helst, bare det gir profitt. Det spiller heller ingen rolle hva det blir investert i, såfremt denne profitten kan sikres. Pengekapital er nettopp pengekapital. Den har en helt allmenn og "anonym" form. Den kan investeres hvor det skal være, for den er ikke bundet til spesielle bruksgjenstander. Den er bare "krystallisert menneskelig svette", som A. O. Vinje sa.

Dessuten pekte vi på at den kanskje viktigste grunn til kjøpet var at Volvo i

lang tid har vist seg å være et spesielt fremmelig firma når det gjelder å ponske ut produksjonsmetoder og lønningssystemer som kan presse mest mulig svette ut av arbeiderne. Det har med andre ord blitt vist at det er et firma med framtida for seg.

Dessuten er det et firma som vet å spise sine interesser over et bredt virkefelt. Det produserer ikke bare biler. Det har en anonym pengekapital som kan investeres i svetteutdriving hvor som helst og de utsvettingsmetodene som firmaet har oppfunnet, lar seg også bruke i nær sagt en hvilken som helst storindustri.

Denne kombinasjonen av de to faktorene er som rimelig kan være helt "ute-glemt" i debatten om Volvo-saken. Dette gjelder såvel blant småborgerne på "venstresida" som blant de virkelige kapitalistene.

Skjønt: de virkelige kapitalistene er så

pass storsinnede at de på sitt vis kan gi uttrykk for realitetene allikevel. I Stortingetsdebatten 9. juni gikk statsminister Nordi til det skritt å bekrefte vår analyse temmelig åpent. Han understreket at et hovedmotiv for kjøpet var å "bringe Norge i kontakt med et avansert industrielt miljø". Han ble tvunget til å peke på det vesentlige. Han sa også at det ikke var noe poeng i å stirre seg blind på spørsmålet om bilproduksjon når det gjaldt Volvo. Vesentlig, det også. Pengekapitalen skal spres, og nye produkter utvikles.

Og likevel skjønner småborgerne ingen ting, selvfølgelig. I "Ny Tid" får vi høre klager over at arbeidsplassene i bilindustrien er så "dårlige". For bilindustrien er "den mest typiske samlebåndindustrien". Avisas folk har ikke engang oppdaget at det ikke lenger er snakk om bilproduksjon for Norges del.

eller at det spørsmålet er helt sekundært. De har dessuten ikke oppdaget at Volvo har vært et foregangsfirma når det gjelder å avskaffe samlebåndssystemet i bilproduksjonen. Volvo har smartere metoder, og derfor kjøpte den norske stat aksjene.

"Ny Tid" gauler om at Volvo-kjøpet splitter norske og svenske arbeidere. (Som om det virker splittende å bli utbyttet av det samme firmaet!) Den samme avisa agiterer for at norske bedrifter skal kjøpe norske råstoffer for å sikre "sysselsetting" hjemme, og gi avkall på å kjøpe utenlands. Kanskje dette fører til at svenske arbeidere blir gående ledige. Men da kan "Ny Tid" trøste seg med at Volvo-avtalen jo har gitt Norge kontrakt på å levere så mange råstoffer til utlandet at det er nok til å opprettholde sysselsetting i lange baner.

AKP - SOSIALFASCISTENES LØPE-GUTTER

Personaldirektør Nils R. Mugaas, AF-formann Oddmund Harr, YS-formann (seksjon stat), Kari Lie i lærerlaget, Albert Uglem, NTL og riksmeklingsman-

nen Konrad B. Knutsen har ved sine utspill åpent vist at forhandlings- og avstemningsretten er en formell og innholdslos rett.

Størrelsen på lønnsnedslaget for statsansatte og lærere i årets tariffoppgjør ble avgjort lørdag den 3. juni. Partene i oppgjøret for bl.a. 210.000 statsansatte godtok da et anbefalt forslag fra riksmeklingsmannen. Forhandlingspartene hevdet at resultatet innebærer en lønnsøkning på 7,7% i år og at dette samsvarer med Rikslønnsnemndas kjennelse i LO/NAF-oppgjøret. Vi har tidligere påpekt i drA at de tallene som statstjenestemannskartellet og Forbruker- og administrasjonsdepartementet operer med er villledende. Tallene er gjennomsnittstall som ikke sier noe om lønnsøkning eller nedslaget for de enkelte stillingsgruppene, samtidig som beregningsgrunnlaget er galt. Sagt med rene ord betyr det godtatte forslaget et kraftig lønnsnedslag for de statsansatte. Dette er selvfølgelig forhandlingspartene klar over, og ledelsen i Statstjenestemannskartellet, Norsk lærerlag og Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund (-seksjon stat) forsøker derfor å oppnå minst mulig bråk og diskusjon omkring resultatet,

noe de tror de kan oppnå ved at forslaget ikke sendes ut til uravstemning, og vil istedet at dette skal godtas direkte.

Allerede den 19. april ble denne muligheten drøftet av forbundsstyret i DTL. I protokollen (nr. 76, sak 78) står det at dersom partene kommer til enighet under forhandlingene "... vil saken ordinært måtte sendes til uravstemning blant medlemmene. Det vil likevel være klart at uansett hva et slikt avstemningsresultat blir, vil det i den nåværende situasjon ikke kunne tas i bruk kampmidler". Dette betyr enkelt og greit, forkaster de statsansatte og lærerne meklingsforslaget er det ikke snakk om streik, men tvert om at resultatet vil bli avgjort ved voldgift.

I protokollen fra møtet sies det klart fra at en "uravstemning bare er spillfiskeri", den vil resultere i voldgift og "føre til en slik utsettelse at Stortinget ikke får behandlet saken før sommerferien og at det vil kunne føre til en betydelig utsettelse av

iverksettelsen". Kartellformann Uglems uttalelse til Arbeiderbladet 27. mai om at han ikke ser bort fra muligheten av at det blir punkt-streik hvis meklingen i statsoppgjøret ender med tvungen voldgift viser at selv de groveste løgnene kan tas i bruk for å dempe en eventuell uro blant de statsansatte under en forhandlings- og meklingsperiode.

FORHANDLINGSRETTE OG AVSTEMNINGEN EN ILLUSJON.

Denne saken viser det Kommunistiske Arbeiderforbund har hevdet i flere år. Forhandlingsretten er en rent formell rett uten innhold. Det som skjer hvert år er at "forhandlerne" enten dette er LO-NAF eller LO-Forbruker- og administrasjonsdepartementet, fastsetter lønnsøkningen i sine "forhandlinger" uten at arbeidere eller tjenestemenn kan påvirke denne.

Dersom arbeiderne skulle forkaste et avtaleforslag kan riksmeklingsmannen koble resultatene slik at en oppnår flertatt eller tvisten avgjøres i lønnsnemnd dersom dette ikke lykkes. Samme fremgangsmåte kan anvendes overfor statsansatte, men nytt av året er det at en ikke engang forsøker å gi de statsansatte en illusjon om at de kan påvirke resultatet. Nå sies det helt klart at avstemning er uønskelig, lønnen for kommende tariffperiode er fastsatt og den endres ikke. Aksepteres ikke dette lønnsdiktatet vil saken bare drøye ut, mens resultatet blir det samme og da bestemt ved voldgift.

AKP's LINJE.

NTL-ledelsens forsøk på å nekte uravstemning blir av AKP karakterisert som "en ny type voldgift - ikke iverksatt av en voldgiftsnemnd, men av de NTL-organiserte egen forbundsledelse og kartell-ledelsen" (Klassekampen 27.5.78). I stedet for å påpeke at resultatet i stor grad er gitt og fastsatt på forhånd henger AKP seg på den eksterende misnøyen med at voldgift er anvendt i tariffoppgjøret (LO-NAF) og kritiserer enkeltpersoner i forbunds- og kartelledelsen. Slik henledes arbeidernes oppmerksomhet mot voldgift som om dette skulle være et enkelt-

stående isolert fenomen uavhengig av det resterende lovverk og fagapparatets inkorporering i staten. AKP tar overhodet ikke opp at resultatet av tariffoppgjøret er kontrollert av borgeskapet bl.a. gjennom lov og regelverk, og at den eneste muligheten for å oppnå en reallønnsøkning i den nåværende situasjon er gjennom kamp på tvers av det borgerlige fagapparatet og lovverket. På denne måten sprer AKP illusjoner om at den økonomiske kampen kan føres gjennom fagapparatet.

Denne framstillingen av LO som en organisasjon som kan ivareta arbeidernes økonomiske interesser (om visse personer skiftes ut og kampvilje sprøytes inn) er en naturlig følge av AKP's forsøk på å gjenreise fagorganisasjonen som en kamporganisasjon. Dette er en politikk som gjør det enda lettere for borgerskapet å kontrollere arbeidernes økonomiske kamp fordi borgerskapets kontroll er avhengig av at arbeiderne har tillit til fagorganisasjonen og den økonomiske kamp som føres gjennom denne.

AKP's svar på det åpne lønnsdiktatet som nå blir gjennomført, var protester og en times politisk demonstrasjonsstreik. En streik hvor avdeling 108-4 Universitetet i Oslo, avdeling 108-37 Sosialskolen i Stavanger, avdeling 2-19 Forbrukerrådet i Oslo og avdeling 2-38 Varefaktakomiteen i Oslo deltok.

Protester mot meklingsforslaget og en eventuell uravstemning endrer ikke på det elendige resultatet. Om resultatet hadde vært sendt til uravstemning og nedstemt ville lønnsnedslaget blitt det samme, men avgjort ved voldgift. Dette kommer helt klart til uttrykk i NTL-formann Thorvald Karlsens uttalelser i forbindelse med streiken. Dersom resultatene av tariffoppgjøret automatisk skal sendes ut til uravstemning ville det "bli en stivbestemt bestemmelse og i den nåværende situasjonen ville det bare bety en forsinkelse av hele saken".

Det eneste resultatet av den aksjonen som ble igangsatt er aksjon for aksjonens egen skyld og at ansvaret for lønnsnedslaget forflyttes fra NTL-ledelsen til en voldgiftsnemnd. Videre

Forts. s. 5